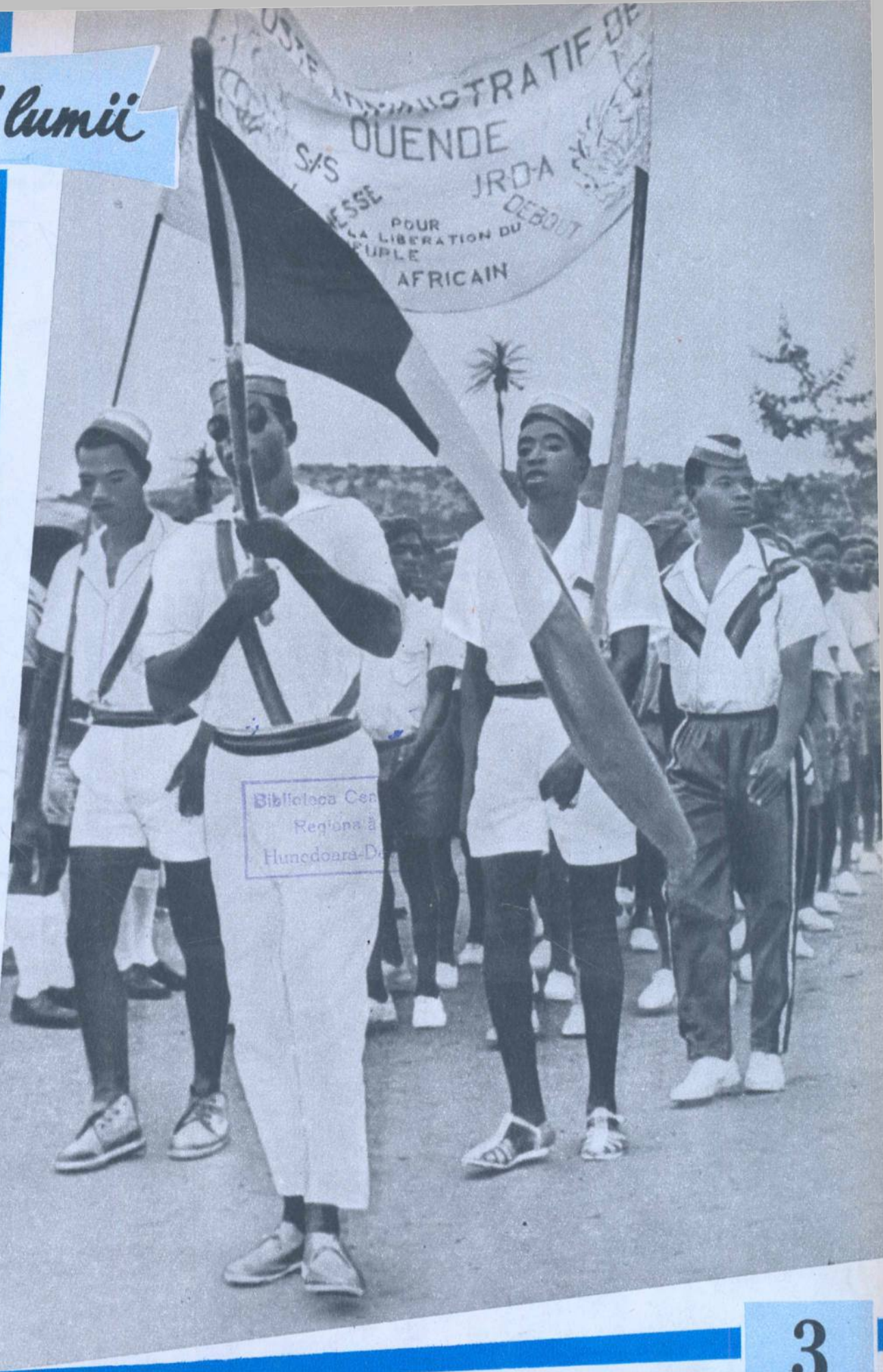

Tineretul lumii

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-De

Căstigiătorii

În ultimele zile, la sediul redacției noastre era o adevărată expoziție fotografică: pe birouri, pe pereți și chiar pe podea, peste tot se vedeau fotografiile și printre ele multe excelente. Fotografii din Europa, Asia, Africa și America. Din toate colțurile lumii, cititorii „Tineretului lumii” au participat la marele nostru concurs. După largi dezbateri, redacția noastră a făcut selecționarea. Iată câștigătorii:

Premiul I — un excelent aparat fotografic de tip „Pentacon” i-a fost acordat lui Ulf H. Holmstadt (Suedia) pentru seria de fotografii din care una este publicată pe coperta a IV-a a acestui număr.

Premiul special pentru cea mai bună fotografie asupra celui de-al VII-lea Festival, un aparat de fotografiat, i-a revenit lui Klaus Rose (R.F.G.) pentru seria de fotografii din care publicăm una pe această pagină (foto nr. 2); un premiu de consolare a câștigat Franz Kadl (Austria).

La tema: „Aspecte din viața tineretului din muncă, învățătură, odihnă” au câștigat următorii:

Premiul I: Radheshyam Choudhari (India) — coperta a III-a, fotografia nr. 4;

Premiul II: M. A. Stepanov (U.R.S.S.) — fotografia nr. 3;

Premiul III: Fakher Lamau Azer (Pakistan);

Premiul IV: Durda Janos (R. P. Ungară);

Premiul V: M. Weisspflug (R.D.G.);

Premiul VI: Mahmud Ibrahim (Irak).

La tema a doua: „Fotoreportaje despre activitatea organizațiilor de tineret în interesul tinerilor, pentru prietenie între popoare și pentru pace”, au participat pușini cititori. Calitatea reportajelor primite nefiind deosebită, n-am putut acorda nici un premiu I.

Premiul II: Seppo Sariund (Finlanda). Publicăm una din aceste fotografii pe această pagină (foto nr. 1);

CONCURSULUI NOSTRU DE FOTOGRAFII 1959

Premiul III: M. Arleaud (Franța) — coperta a III-a, fotografia nr. 5;

Premiul IV: Jurgen Wetzke (R.D.G.).

La a treia temă: „Fotoreportaje pe o temă la alegere din viața tineretului”, au câștigat:

Premiul I: Jacques Boisseau (Franța) pentru reportajul „Balul din 14 iulie”;

Premiul II: Wolfgang Wiedenau (R. D. G.) pentru reportajul „Elevii mei”;

Premiul III: E. Asgerisson (Islanda);

Premiul IV: Juhasz Miklos (R. P. Ungară);

Premiul V: Chang Chi-nian (R.P. Chineză);

Premiul VI: M. Hana (Siria);

Premiul VII: Cristobal Marquez (Tanger).

A patra temă era „Sportul și turismul pe linie de tineret”. Premiile sînt câștigate de următorii:

Premiul I: V. Sitov (U.R.S.S.);

Premiul II: Erik R. Erikson (Suedia) — coperta a III-a, fotografia nr. 6;

Premiul III: Wildner Laszlo (R. P. Ungară).

Îți felicităm pe toți prietenii care au câștigat la concursul nostru. În același timp, le mulțumim pentru contribuția lor tuturor aceluia care ne-au trimis fotografiile. Concursul s-a terminat, dar vă rugăm, dragi prieteni, să ne trimiteți și pe viitor cele mai bune fotografii.

REDAȚIA

Revistă internațională a tineretului editată de F.M.T.D., apare lunar în limbile germană, engleză, chineză, spaniolă, franceză, maghiară, polonă, română, rusă și o dată la două luni în arabă și suedeză.

SUMAR:

Pagina

- 1 Primăvara dezarmării
- 2 Dacă ai fi ministru de Finanțe...
- 4 În ghetoul din Lodz
- 5 Olimpiadele prieteniei
- 6 Palatul fericiților
- 8 Copilul cu buchetul de flori
- 9 Congresul tineretului din America Latină
- 10 Momente din istoria F.M.T.D.
- 12 60.000 de tineri francezi frecventează cinecluburile
- 14 Prima promoție
- 16 8 Martie
- 17 Colonialismul trebuie înlăturat
- 18 24 Aprilie
- 20 Într-o jumătate de secol
- 21 Luptele de eliberare și dezarmarea
- 22 Guineea
- 24 Scrisoare din Zanzibar
- 25 Libertate în Congo
- 26 Africa renaste
- 27 La centenarul nașterii lui Cehov
- 28 Coltul rebusistului

COPERTA I

Tineretul Africii demonstrează împotriva colonialismului, pentru coexistență pasnică

COPERTA a II-a

Cștigătorii concursului nostru de fotografii

COPERTA a III-a

Cine vrea să corespunde cu noi?

COPERTA a IV-a

Fotografie distinsă cu premiul I la concursul nostru de fotografii

PRIMĂVARA DEZARMĂRII

În aceste câteva săptămâni care ne despart de conferința la nivel înalt, tinerii din toate țările își pun tot mai multe speranțe în viitor.

De fapt, forțele războiului își pierd pozițiile lor una după alta. Federația noastră a militat totdeauna pentru cauza dezarmării. În numele tineretului lumii, F.M.T.D. și-a exprimat satisfacția cu prilejul recunoașterii de către cele două mari puteri, U.R.S.S. și S.U.A.,

a faptului că dezarmarea este problema principală în acest moment.

De atunci, Organizația Națiunilor Unite a considerat că este necesar să se depună eforturi pentru a rezolva această problemă vitală a epocii noastre. Printr-un acord de bunăvoință, statele interesate au transformat Antarctica într-un continent pasnic.

Și iată o altă hotărîre de o importanță deosebită pentru toată lumea. Zilele acestea și în cursul lunilor viitoare, 1.200.000 de tineri sovietici își vor părăsi uniforma lor de soldați. O treime din efectivele armatei sovietice își schimbă profesiunea și se întorc pe ogoare, în ateliere.

Acest fapt reprezintă el însuși un act demn de remarcat. Aceasta înseamnă dezarmare. Parțială? Da, și unilaterală. În declarația asupra dezarmării și cooperării, F.M.T.D. afirmă că nu susține orice efort care va face să avanseze rezolvarea problemei dezarmării totale și generale. În acest act al guvernului sovietic, noi vedem un astfel de efort și ne adresăm guvernelor celorlalte puteri: „Urmați acest exemplu!”

Pe de altă parte, această măsură a Uniunii Sovietice contribuie la climatul de destindere internațională, ceea ce este deosebit de încurajator în ajunul conferinței la nivel înalt.

Salutînd hotărîrea curajoasă a U.R.S.S., salutînd pe cei 1.200.000 de tineri care intră în viața civilă, tinerii din lumea întreagă trebuie să intervină pe lângă participanții la viitoarea întîlnire pentru ca măsurile de dezarmare să cuprindă toate țările, pentru ca frații lor de sub arme să se întoarcă la căminele lor, pentru ca problema dezarmării să fie rezolvată.

COMITETUL DE REDACȚIE

Director: Rolf Weissbach (R.D.G.); Redactor-șef: Mario Bariona (Italia); Redactori: Ingemar Anderson (Suedia), Luis Bayardo (Venezuela), Klaus Joutner (R.D.G.), Georg Polikeit (R.F.G.), Ibrahim Kraishi (Iordania), Ernesto Latorre (Spania), Cheik Bara Lo (Senegal), Sukhendu Majumder (India), Tom Morris (Canada), Marcel Peyrenet (Franța), Feodor Tarasov (U.R.S.S.); Administrator: Zoltan Miklos (R.P. Ungară).

ADRESE

Redacția centrală: Benczur-utca 34, Budapest VI, R. P. Ungară
Redacția ediției în limba română: Piața Scînteii nr. 1, București

DRAGI CITITORI DIN R.P.R.,

Dacă doriți adrese ale tinerilor din alte țări pentru schimb de corespondență, adresați-vă SERVICIULUI DE CORESPONDENȚĂ AL F.M.T.D. Benczur-utca 34, Budapest VI, R.P. Ungară. Pentru acoperirea cheltuielilor acestui serviciu, adăugați în plic o serie filatelică completă de 1,50 de lei. În cazul cînd solicitați publicarea unui anunț la rubrica „Cine vrea să corespunde cu noi?” din revista „Tineretul lumii”, valoarea seriei filatelice va fi de 2,25 de lei. TOATE CERERILE DE CORESPONDENȚĂ SE TRIMIT SERVICIULUI DE CORESPONDENȚĂ AL F.M.T.D. Scrieți numai într-una din limbile de mare circulație (ex. rusă, franceză, engleză etc.)

Continuarea anchetei noastre din numerele trecute

Ancheta noastră „Dacă ați fi ministru de Finanțe“ a primit luna aceasta răspunsuri noi și bogate. Publicăm în rândurile de mai jos câteva din cele care ni se par cele mai bune și remarcăm îndeosebi bugetul complet pe care ni l-a trimis un croitor din Tirana (R. P. Albania)... Este un prieten care ar fi un ministru de Finanțe excelent... Succesul acestui apel provine fără îndoială din faptul că în zilele noastre problema dezarmării este din ce în ce mai actuală. Se vedește tot mai puternică în lume ideea de a consacra bugetele pentru înarmări construcțiilor pașnice. Este bine că această dorință și-o exprimă și tineretul în cadrul anchetei noastre arătând cum ar cheltui aceste sume dacă le-ar avea la dispoziție. Continuați să ne scrieți, dragi prieteni, și trimiteți-ne repede scrisorile: în curând vom încheia ancheta noastră.

Am primit o scrisoare de la un membru al Cooperativei Propaghepsave „Yllikug“ din Tirana (R.P. Albania). Se numește Tefta Cika și este de profesiune croitor. Această scrisoare este deosebită prin aceea că reprezintă de fapt în întregime un buget.

Și, după cum se poate vedea, cititorul nostru ar putea fi un ministru de Finanțe excelent.

„Dacă aș fi ministru de Finanțe și aș avea la dispoziție un buget anual de o sută miliarde de dolari, aș cheltui întreaga sumă pentru binele omenirii după cum urmează:

1. Pentru 120 de spitale și 120 de sanatorii din 120 de state ale lumii	3	miliarde
2. 20 de hidrocentrale mari în țările slab dezvoltate	10	”
3. 120 de universități cu instalațiile cele mai moderne	2	”
4. Ajutorarea studenților pentru a-și continua studiile	5	”
5. Pentru orfani	2	”
6. 120 de azile pentru bătrâni, instituții pentru copii	2	”
7. 500 de vapoare	5	”
8. Pentru aplicarea energiei atomice în scopuri pașnice în medicină, industrie, agricultură	5	”
9. 5.000 de avioane civile	3	”
10. 20.000 de școli secundare, primare și superioare moderne	5	”
11. Tabere de odihnă pentru muncitori, funcționari și turiști	5	”
12. Cinematografe, teatre, opere, balet, televiziune, sport	5	”
13. Apartamente pentru locuit	5	”
14. Pentru studierea spațiului cosmic	5	”
15. Pentru medicină, medicamente, diverse aparate și pentru studii în vederea prelungirii vieții omenеști	3	”
16. Ajutorarea popoarelor recent eliberate	30	”
17. Pentru îmbunătățirea climei pe tot globul, lucrări mari de îmbunătățiri funciare și desțelenirea de noi pământuri pentru agricultură	5	”

Total 100 miliarde“

DACĂ AȚI FI...

MINISTRU DE FINANȚE

CU O PARTE DIN CELE 100 DE MILIARDE

O scrisoare din partea lui Jim Connel, din Los Angeles (S.U.A.): „Guvernul nostru construiește la Omaha o bază pentru rachete balistice intercontinentale. Cu banii cheltuiți pentru această bază s-ar putea construi un baraj de 2,5 km la New-Dalles. Cu banii necesari pentru un singur bombardier de tip B 70 «Valkyria» aș construi 37 de școli noi de câte 4 milioane de dolari. Astfel s-ar putea ameliora șansele noastre în întrecerea economică cu sovieticii, problemă în care sîntem în urmă destul de mult, mai ales în problema pregătirii cadrelor științifice. Acest lucru

este foarte important pentru o asemenea întrecere, căci de cadre depinde perspectiva industriei noastre.

Un loc considerabil în aceste școli ar trebui rezervat viitorilor medici, pe care după aceea i-aș trimite în America Latină să lucreze în spitalele pe care le-aș construi cu banii cheltuiți pînă acum pentru submarinele «Polares». Un singur submarin «Polares» costă tot atît cît 25 spitale de câte 160 de paturi. S-ar schimba, desigur, părerea care există în prezent în aceste țări despre țara mea.

Și, în sfîrșit, aș folosi banii cheltuiți pentru rachetele «Jupiter» pentru a stabili o vîrstă mai mică de pensionare pentru toți muncitorii din țara mea. Prețul unei rachete ar fi suficient pentru a construi 60.000 de case cu 30.000 de dolari.

Sumele amintite nu reprezintă decît o parte din cele 100 de miliarde, dar totuși...“

Lichidarea analfabetismului

Din Stockholm (Suedia), Birger Nilsson ne mărturisește gîndurile lui:

„Sînt realist, știu că nu am 100 miliarde de dolari. Dar dacă aș fi ministru de Finanțe și dacă aș avea banii cheltuiți pînă acum pentru înarmări, cum aceste sume provin de la popor, aș micșora în primul rînd impozitele și taxele care apasă asupra lui. O altă parte din acești bani ar trebui să fie folosiți pentru nevoile urgente din domeniul cultural și social. În multe state ar fi necesar, fără îndoială, să se investească sume con-

siderabile pentru dezvoltarea industriei. Aceasta ar duce la îmbunătățiri mari în condițiile de viață ale popoarelor. Astfel ar trebui folosiți banii după părerea mea, și așa aș acționa dacă aș fi ministru de Finanțe. Aș folosi, de asemenea, o parte destul de mare din buget pentru lichidarea groaznicelor boli epidemice și a analfabetismului, pentru ajutorarea din punct de vedere economic a țărilor slab dezvoltate, pentru ca toate popoarele să aibă cît se poate de repede un nivel înalt de trai“.

**UN CROITOR
CARE AR FI UN
BUN MINISTRU
DE FINANȚE**

**AȘ CÎȘTIGA
ZECE ANI
PENTRU
CONSTRUCȚIA
DE LOCUINȚE**

I bolya Moldovan și, muncitoare la uzina de confecții „1 Mai” din Budapesta, se gîndește la noi locuințe:

„Nu este chiar atât de mult de cînd participam la diferite jocuri. Unul dintre aceste jocuri avea ca temă: «Ce-aș face dacă aș ocupa un post de conducere?» Nici chiar cînd mă jucam nu îndrăzneau să mă gîndesc că aș avea de repartizat, în calitate de ministru de Finanțe, 100 miliarde de dolari pentru binele poporului.

Dar este o problemă interesantă. Noi, maghiarii, construim socialismul, dezvoltăm viața economică și culturală a țării noastre după un plan stabilit. Cu cele 100 miliarde de dolari destinate acum în lume înarmării aș accelera construcțiile. Ce-aș face? Una din principalele mele sarcini ar fi înzestrarea industriei noastre cu mașini dintre cele mai moderne, pentru a micșora timpul de muncă necesar.

Guvernul nostru a elaborat un plan de 15 ani pentru construirea de case de locuit. Aceasta înseamnă că în 15 ani vrem să nu mai existe această problemă a locuințelor, pe care o moștenim de la regimul capitalist. Aș folosi o parte din cele 100 miliarde de dolari pentru a realiza acest plan în cinci ani. Paralel cu construirea de locuințe, aș avea grijă să asigur mecanizarea treburilor casnice în fiecare familie. În acest fel, munca femeilor ar fi foarte mult înlesnită.

Femeile pierd foarte mult timp pentru menaj, timp în care le-ar plăcea să se cultive și să se distreze”.

**...CE
AȚI
FACE**

**UN STADION
ÎN FIECARE SAT**

G yorgy Gyuricza, membru al echipei selecționate a atleților maghiari, ne scrie din Budapesta:

„Să fii ministru de Finanțe și să ai 100 miliarde de dolari nu e puțin lucru. Cred că n-aș putea să mă hotărâsc singur ce-aș putea face cu această sumă. În orice caz, aș cere convocarea Consiliului de Miniștri și am hotări im-

preună cum să folosim această sumă uriașă în scopuri bune.

Aș avea și eu unele sugestii de făcut, și anume: sînt sportiv și aș cheltui o bună parte din acești bani pentru sport. În fiecare sat mic aș construi un stadion potrivit.

Știu că multor tineri le place să călătorească, să cunoască peisaje și popoare noi. Aș folosi o altă parte din această sută de miliarde de dolari pentru a trimite tineri muncitori, studenți și țărani să călătorească în străinătate timp de o lună.

Aș propune, de asemenea, să se creeze o universitate internațională în care tinerii din țările afro-asiatice slab dezvoltate să beneficieze de burse de studiu. În acest fel, li s-ar putea oferi mijlocul de a aprofunda cunoștințele în domeniile sportive și culturale, desigur în folosul dezvoltării popoarelor lor”.

Acești copii locuiesc într-o baracă, lângă Lyon, în Franța, împreună cu familia lor de 7 persoane (5 copii și părinții), într-o singură încăpere fără ferestre. Așa cum spune corespondentul nostru american, cu o sumă minimă luată din bugetul pentru înarmări s-ar putea construi multe locuințe.

Numai pentru exercițiile cu grenade, armata japoneză a cheltuit tot atîtea fonduri cît au cheltuit cele 70 de universități din țară.

★

Sumele înghițite de bugetele militare din lumea întreagă ar ajunge pentru construirea a 150.000.000 de case, cu tot confortul, pentru sute de milioane de oameni.

★

Cu cele 1 miliard de lire sterline prevăzute în bugetul militar englez s-ar putea construi în India 20 de oțelării care ar produce 1.000.000 tone de oțel pe an.

**NOUA REDUCERE
A FORTELOR ARMATE
ALE U.R.S.S.**

Văzută de ziarul „LIBÉRATION FRANCE”

În Uniunea Sovietică, 1.200.000 de oameni sînt mobilizați în industrie, agricultură și comerț!

Văzută de ziarul „JUNGE WELT” din Republica Democrată Germană

Un soldat american: „Ce vor sovieticii? Noi de mult timp lansăm rachetele noastre în mare”...

UN NOU JURNAL AL ANNEI FRANCK

Pe locurile fostului ghetou din Lodz, în Polonia, s-au descoperit din întâmplare două calete uzate, murdare, îngălbenite. Au fost scrise de David Sierakowiak în timpul războiului.

Tinărul descrie aici, zi cu zi, suferințele îndurate; aceste pagini, descoperite din întâmplare, constituie un al doilea „jurnal al Annei Frank”.

Acum, când antisemitismul reînviat de nazisti și fasciști se dezlănțuie în diferite țări, în timp ce F.M.T.D. a chemat tinerii să lupte împotriva acțiunilor fasciștilor, reproducem un extras din jurnalul inedit al lui David Sierakowiak.

Acest martir arată tinerelor generații adevărata față a fascismului.

1943. Ghetoul din Lodz, în Polonia: 250.000 de locuitori condamnați la piere. De la Viena, din Colonia, din Praga, din Frankfurt, șiruri de convoaie aduc alte și alte victime. Domnesc foamea și groaza. Naziștii au găsit „un om de soi” pentru a-i sluji, un bătrîn de aproape 70 de ani, Mordekai Șaim Rumkowski, poreclit de compatrioții lui „Șaim întâi” sau „Șaim cel groaznic”. Într-afăt era de hulit, încît se înconjură veșnic de gărzi. A contribuit la asasinarea a sute de mii de oameni, și în cele din urmă a fost asasinat de stăpînii lui la Auschwitz.

David Sierakowiak, un tînăr din ghetoul din Lodz, și-a scris jurnalul în limba polonă. Torturat de spectrul foamei, el rămîne un tînăr curajos, talentat, un elev strălucit care scrie versuri, aspiră la viață, visează să supraviețuiască.

★

19.IV.1941. Încep, împreună cu un grup de tovarăși, să învăț esperanto. Vocabularul mi se pare ușor de înțeles; de fapt cuprinde cuvinte din limbile pe care le cunosc sau pe care le învăț.

19.VII.1941. Toată ziua n-am avut nimic de mîncare în afară de puțină zeamă asemănătoare supei.

22.VII.1941. Am început să traduc poeme. Traduc în polonă Dedal și Icar de Ovidiu, iar din ebraică traduc în idiș poemul lui Czernichowski, Baruch de Mayence. Acasă merge prost... Mama nu cîștigă nimic, tata cîștiga foarte puțin. Așteaptă totdeauna cele câteva mărei ale mele.

25.VII.1941. Am primit azi să prepar un nou elev... Desigur, nu va mai fi timp pentru limbi străine și versuri. Măcar să-mi pot pregăti lecțiile pentru la școală. Dar esențialul sînt banii. Să fie ce să mîncăm și să putem supraviețui.

17.VIII.1941. Astăzi la școală ni s-au citit notele. N-am decît 9 și 10. Sînt cel mai bun elev din clasă. Dar la ce-mi servește cînd mi-este într-una foame și mă simt mereu atît de extenuat!

20.VIII.1941. Astăzi am făcut o vizită cu școala într-un spital... pentru a vedea aparatul Roentgen... Am văzut radioscopii. Aproape peste tot, semne de tuberculoză.

13.X.1941. Se reduce terenul ghetoului în așa fel încît vom fi foarte înghesuiți. Se aude că se va mai lua o parte pentru țigani. Dracu

ÎN

GHETOU

DIN LODZ

știe ce se va mai întîmpla aici. Fără îndoială că vom fi complet distruși.

16.X.1941. A sosit prima parte a deportaților din Viena.

19.X.1941. Vin mereu evrei. Astăzi sosesc din Luxemburg. Orașul este plin. Au cîte o bucată de pînză cusută pe piept, în partea stîngă, cu inscripția „evreu”. Sînt foarte bine îmbrăcați. Cumpără din oraș tot ce se poate...Toate prețurile s-au dublat.

22.X.1941. Continuă să sosească evrei. Au venit din Frankfurt pe Main, din Praga și din Viena.

14.VI.1942. Am scris astăzi cîteva pagini de mărturisiri în fața unei imagini îngrozitoare — un om agonizînd de foame.

14.VII.1942. Mă simt foarte prost astăzi. Sînt sub impresia cazurilor de boală tot mai

numeroase printre prietenii mei, fete și băieți. „apa la plămîni” este cea mai răspîdită în ghetou. Trebuie să mai spun că alții merg din ce în ce mai rău și mă tem că vor pieri de epuizare și de tuberculoză. Diferențierea este tot mai mare, tot mai revoltătoare și mai insolentă. Îmi amintesc de cuvintele rostite anul trecut de Rumkowski: a spus că nu putea salva toată lumea, dar că trebuia să salveze cel puțin pe „cei 10.000 de sus-puși”.

15.VII.1942. În ghetou a sosit o cantitate de varză și se pare că va fi distribuită populației cîte o bucată de persoană.

27.VII.1942. ...Sub influența unei stări proaste, deosebit de violente, și a inspirației, am scris un poem puternic, intitulat: „Vreau să trăiesc”. Se pare că evreii sînt deportați în masă, din Varșovia, 10.000 de persoane pe zi... Șeful comunității s-a sinucis. Locuitorii Varșoviei în orice caz n-au trăit un infern ca acesta. Și pentru noi nu s-a terminat.

1.IX.1942. Teritoriile din jurul spitalului au fost încercuite, au fost încărecați toți bolnavii, fără excepție, în camioane și au fost duși în afara ghetoului... Oamenii știau că merg la moarte. Se luptau chiar cu nemții și au fost aruncați cu forța în mașini.

4.IX.1942. Nemții cer toți copiii pînă la 10 ani, toți bătrînii de la 65 de ani și toți bolnavii grav, infirmi sau incapabili de muncă... Mă tem mai mult pentru mama... Pentru că este neînchipuit de slabă, gîrbovită și slăbită.

La ora patru, Rumkowski și Warszawski au ținut discursuri. Au spus că sacrificarea copiilor și bătrînilor era necesară, că nu s-a putut face nimic. Cereau „să nu fie neglijată acțiunea de deportare”. Le era ușor să vorbească astfel din moment ce primiseră de la nemți favoruri pentru copiii șefilor de serviciu, ai polițiștilor, instructorilor ...și dracu mai știe ai cui.

5.IX.1942. Scumpa mea mamă a căzut victimă...

Tata mîncea supă pe care verii care locuiesc la noi o lăssau în bucătărie și le lua zahărul din pungă... Mama, micuța mea mamă, slăbită, care a suferit atît de mult în viața ei... Dacă tata și Nadia n-ar fi furat aici, în ghetou, mîncarea mamei, ea nu ar fi fost atît de epuizată și nu ar fi fost luată...

6.IX.1942. Uneori am niște dureri și niște frisoane atît de îngrozitoare la inimă încît am impresia că voi cădea în delir sau în nebunie... Nimic nu poate umple golul pe care-l ai în suflet atunci cînd ai pierdut ființa pe care o iubești cel mai mult.

Jurnalul lui David Sierakowiak se oprește aici. În 8 august 1943, la 19 ani, a murit de tuberculoză. Data a putut fi stabilită cu exactitate căci i s-a găsit fișa de spital...

O demonstrație de masă în Berlinul de vest la piatra comemorativă în amintirea victimelor fascismului. Demonstrații poartă lozincă: „Împotriva urii de rasă”, ca răspuns la recentele provocări antisemite care au avut loc în Germania occidentală

Canotorii lotului R. P. R. se pregătesc pentru Jocurile olimpice de la Roma (foto T. Raiba)

OLIMPIADELE PRIETENIEI

Roma se pregătește să acorde ospitalitate celei de-a XII-a Ediții a Jocurilor olimpice, care, după cum se știe, va avea loc între 23 august și 11 septembrie a. c. Este vorba despre un eveniment important care interesează opinia publică în general și, natural, tineretul în mod deosebit. Tineretul simte tot mai mult importanța acestui eveniment.

Cea de-a XII-a Ediție a Jocurilor olimpice, pentru ceea ce reprezintă pe plan sportiv și, mai mult, pe plan politic, ca ideal și ca mare întâlnire între atleții și sportivii din toate țările, de diferite culori și religii, interesează în mod profund opinia publică italiană. Dar vorbind drept, Comitetul olimpic național italian (C.O.N.I.) și guvernul italian n-au făcut până acum ceea ce era necesar pentru a acorda toată importanța cuvenită acestui eveniment, pentru a-l face să intre în viața întregii țări. C.O.N.I. are, desigur, meritul de a fi acționat în mod activ, luând asupra sa aproape în întregime greutatea pregătirii Olimpiadei, construirea de noi instalații, punerea la punct a celor existente, ceea ce reprezintă cheltuieli din partea comitetului de zeci de miliarde de lire și deci amânarea oricăror perspective imediate pentru dezvoltarea sportului italian. Este deci un merit, dar în același timp și o lipsă, căci astfel s-a renunțat la o bătălie pe lângă guvernul italian pentru a obține din partea acestuia un sprijin activ și creditele necesare, fără a constrânge sportul italian să suporte greutatea financiară.

În ciuda acestor lipsuri, Olimpiada se va bucura, desigur, de un mare succes și putem spune de pe acum că în Italia va exista atât

în rândurile tineretului cât și ale întregii populații un climat de pregătire intensă și de interes pentru Jocurile olimpice de la Roma. Tineretul italian dorește să contribuie la reușita acestui eveniment, să se împrietenească cu cei 7.000 de atleți și cei 600.000 de sportivi și turiști care se prevede că vor veni la Roma cu acest prilej, să le facă cunoscută adevărata față a Italiei, a tineretului și muncitorilor, a poporului muncitor.

Un ajutor considerabil a fost acordat în acest sens de către Acțiunea mișcării democratice italiene și în primul rând de Uniunea italiană a sportului popular, care activează de mult timp, pentru a face din Olimpiada de la Roma o manifestare mondială a prieteniei, fraternității și păcii, pe care o dorește toată lumea.

O MARE ÎNTÎLNIRE CU POPORUL DIN ROMA

În realitate, această dorință nu este unanimă în Italia; dimpotrivă, există oameni care nu doresc prietenie, fraternitate, ci scindare și despărțire, chiar cu prilejul acestor jocuri. Cu alte cuvinte, „războiul rece” există încă în concepția și voința anumitor grupuri politice italiene care nu acceptă desistarea și ar dori s-o facă să dea înapoi. Desigur că aceste grupuri vor încerca să folosească acest prilej, acest eveniment olimpic, dar este sigur că poporul italian, organizațiile sportive și de tineret vor respinge asemenea încercări, și spiritul olimpic de fraternitate, prietenie și pace va triumfa.

Programul pe care Uniunea italiană a sportului popular și-l propune spre realizare înainte, în

timpul și după Jocurile olimpice, cu contribuția F.M.T.D. și a mișcării democratice italiene, este un program foarte larg. Ideea de bază și obiectivele acestui program sînt în primul rând de a da grupurilor de tineri și muncitori din lumea întreagă posibilitatea de a asista la Jocurile olimpice de la Roma; în al doilea rând de a face din Olimpiadă nu numai o întrecere pe terenurile de sport și un prilej de recepții protocolare oficiale, ci de a da posibilitatea să se organizeze o mare întâlnire cu tineretul și poporul din Roma.

Natural, U.I.S.P. își propune în același timp să intensifice activitatea pentru ca și în Italia sportul să fie privit ca un fenomen de masă și ca statul, în primul rând, organele de conducere publice și sportive să acționeze pentru crearea condițiilor care să permită întregului tineret să practice sportul.

UN TEREN URIAȘ DE TABERE

Cu sprijinul F.M.T.D. va fi instalată pe un mare teren o tabără internațională pentru tineret, care va primi circa 1.300 de persoane și care va funcționa de la 1 august la 2 octombrie 1960. Tabăra este, fără îndoială, unul din elementele fundamentale ale programului U.I.S.P. și care poate permite la câteva mii de tineri și tinere să fie la Roma cu schimbul în timpul Jocurilor olimpice.

De pe acum s-au anunțat 300 de tineri maghiari, 50 de tineri polonezi, zeci de tineri din R.D.G., România, Franța, Belgia etc. Programul de tabere prevede întâlniri cu campioni olimpici, proiectarea unor filme documentare sportive, vizite turistice, întâlniri cu tineri sportivi italieni etc.

SĂRBĂTORI MARI

În același timp vor fi organizate câteva mari sărbători populare în cartiere (Roma are 150.000 de locuitori în cartiere) cu concursul locuitorilor din Roma. Locuitorii din Roma vor întâmpina în acest fel pe atleții și turiștii din toate regiunile lumii, printr-un entuziast schimb de experiență, pentru o mai profundă cunoaștere reciprocă prietenească. Baza acestor sărbători o vor constitui tinerii și tinerele din Roma, care cu veselia lor caracteristică garantează succesul acestei inițiative. Corurile, baletele, spectacolele caracteristice pentru toate țările vor constitui un alt element de sărbătoare. O serie întreagă de recepții, întâlniri, proiectii de filme documentare și o expoziție de fotografii vor completa programul U.I.S.P. Uniunea noastră va desfășura, de asemenea, o largă activitate de sprijinire a organizațiilor muncitorești care vor trimite reprezentanți la Roma. Vor fi organizate și activități sportive, al căror calendar a și fost pregătit.

Este vorba, după cum vedem, de un program bogat, care angajează în mod serios U.I.S.P. și lumea democratică italiană. F.M.T.D. și în mod special Comitetul sportiv al F.M.T.D. își aduc contribuția lor eficace la realizarea acestui program și organizațiile membre vor depune, desigur, toate eforturile.

Roma trebuie să rămână în amintirea participanților ca o etapă importantă în lupta pentru pace a tuturor popoarelor.

Acesta este scopul muncii noastre, care va fi, desigur, un element de mare importanță pentru a obține asemenea rezultate.

GIORGIO MIMGARDI
secretar general al U.I.S.P.

Palatul ferii

Acest mareț palat din Leniugrad aparține odinioară uneia dintre rudele țarului, dar în 1917, în somptuoasele camere au pătruns muncitorii și mateloții gărzilor roșii. În timpul ultimului război mondial, artileria sovietică situată în vecinătatea palatului a ținut piept cotropitorilor.

În acest edificiu, pe malul Nevei, s-a deschis acum câteva luni primul Palat al căsătoriilor din Uniunea Sovietică. Căsătoria, acest fapt de neuitat, care te unește în fața legii de soția sau soțul tău, are o deosebită importanță în viața tinerei generații. Tinerii sovietici doresc ca o dată cu căsătoria să aibă loc un adevărat fast civic pentru ca acest eveniment să rămână în amintirea perechilor pentru totdeauna ca o sărbătoare de neuitat. Și această dorință a tineretului și-a găsit o rezolvare fericită în orînduirea sovietică, care sprijină și ocrotește familia și căsătoria.

Membrii Comsomolului din Institutul pedagogic din Leningrad au discutat timp îndelungat: trebuia sau nu să fie păstrate vechile obiceiuri, să fie create altele noi sau să fie interzise orice rit, orice solemnitate?

Discuția a continuat și în timp ce arhitecții, constructorii amenajau „Palatul căsătoriilor”.

Dar toate aceste amenajări nu erau oare zadarnice? Oare tinerii vor merge la palat? se întrebau scepticii.

În prima lună au trecut pragurile palatului 1.200 de tineri și au ieșit... 600 de perechi.

Este într-adevăr un loc de bucurie, de sărbătoare. Să ne închipuim că am fi de față la una din căsătoriile oficiate aici. Priviți cortegiul de mașini de la intrarea palatului. Tineri muncitori de la uzina „Elektrosila” coboară pe trotuar cîntînd, acompaniați de acordeon. Conducătorul festivității, Zakar Zlavutin, care a vizitat palatul și a

citiflor

organizat sărbătoarea, conduce grupul în marea sală oficială. Prietenii lui din uzină Petre Novikov și Olga Brukova, în prezența martorilor, semnează actul, ascultă discursul de salut al reprezentantului sovietului, și pe urmă, la clubul uzinei, evenimentul va fi sărbătorit ca o nuntă de Comsomol, așa cum este obiceiul la „Elektrosila”.

...În sunetele imnului compus special de V. Soronin, Boris Malakov și soția lui, Ludmila, au intrat în sala de festivități. După formalități, după ce le-a fost înminat certificatul de căsătorie, perechea și invitații găsește într-o încăpere vecină un bufet, unde se bea șampanie după placul fiecăruia.

În acest palat se pot cumpăra și flori, parfum și fructe. Un atelier face inele pe placul soților și există și un fotograf care fixează pe peliculă clipa solemnă.

Nunțile totuși nu se aseamănă de loc, și fiecare, profitând de inlesnirile pe care le oferă palatul, poate în mod evident să organizeze sărbătoarea pe placul său, o dată ce solemnitatea înminării actului de căsătorie a avut loc.

... Și dacă într-o zi vă aflați la Leningrad vizitați această casă a fericirii, în care tinerii se angajează împreună pe calea vieții.

L. TCH

Copilul cu buchetelul de flori

24 aprilie 1958. Apoi, în mai, a fost dus în lagărul Fu-Loi, în care deținuții au fost otrăviți cu sutele.

Ce viață groaznică pentru acest copil! Cât de mult va suferi el urmările anilor petrecuți în închisoare dacă va mai trăi.

O scrisoare atrage atenția întregii lumi civilizate asupra situației patrioților vietnamezi

Acest copil speriat, această ființă firavă, care strânge în mînua lui un buchetel de flori, trăiește într-un loc îngrozitor, cu un renume sinistru: lagărul de concentrare din Fu-Loi, în Vietnamul de Sud.

Îl cheamă Ngo Chi Thanh. S-a născut la 11 noiembrie 1956 în închisoarea Nha-Trang (Vietnamul de Sud); mama lui, care partici-

pase la lupta împotriva colonialismului francez, a fost deținută de către autoritățile lui Ngo-Dinh-Dien.

Născut în închisoare, sărmanul copil n-a cunoscut o singură zi fără gratii de la venirea lui pe lume. La câteva luni după naștere a urmat-o pe mama lui în închisorile din insulele Palo-Condor, unde a fost luată această fotografie la

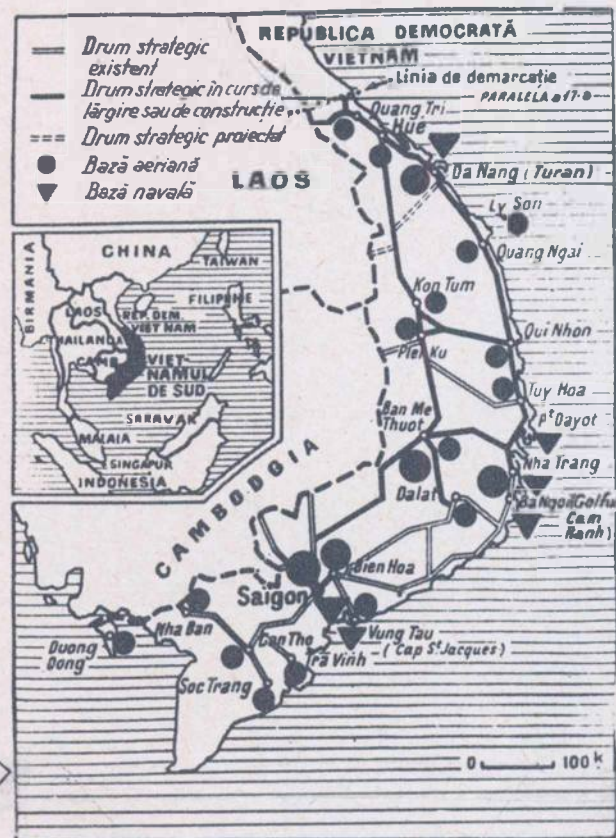
din Vietnamul de Sud. În ea se spune:

„În familia noastră sînt arestați tata, sora mea, Ba, și eu. O altă soră, Hai, se află sub supravegherea poliției. La sosirea noastră, închisoarea districtului era înșesată. Asasinii noștri sînt bine înzestrați: la picioare ne pun fiare de 15 kg, curentul electric este folosit pentru a ni se provoca spasme,

care unora le provoacă hemoptizii; pe nas și gură ne aruncă apă de var. Petele sînt culcate goale cu brațele și picioarele legate pe niște mese. Călăii le pun în contact cu fire electrice pînă cînd ele își pierd cunoștința. Le readuc în simțire și încep din nou această sinistrală tortură. Le ridică în sus pînă la tavan și le dau drumul să cadă pe podea. Cînd sînt aduse în celule nu mai au forme umane...”

Această scrisoare a fost trimisă de un tînăr din Fu-Yen, o mică provincie din Sud, în mod clandestin, fratelui său mai mare venit în Nord, în urma acordurilor de la Geneva.

Faptele îngrozitoare despre care vorbește el nu se limitează numai la familia și la provincia lui. Întreg Vietnamul de Sud nu este altceva de aproape cinci ani decît o imensă închisoare. Zeci de mii de persoane au fost arestate. Peste tot, pînă în satele cele mai înapoiate, se aud gemetele oamenilor închiși și torturați... Înțelegem perfect de ce patrioții din Vietnam, din Nord și din Sud, cer reunificarea țării lor și respectarea acordurilor de la Geneva. Această revendicare, corespunzătoare unei soluționări pașnice a reunificării Vietnamului, este sprijinită de tineretul din lumea întreagă.

Un document care explică cauzele represiunii împotriva patrioților din Vietnamul de Sud: harta bazelor militare din această țară

Tinerii țărani francezi cer:

tratatative

în Algeria

Ziarul „Jeunes forces rurales“, din Franța, publică într-un număr recent răspunsurile unui număr de 520 de cititori la o serie de întrebări.

„Două întrebări, amintește ziarul, se refereau la războiul din Algeria: aveau numerele 4 și 5.

La întrebarea 4: «Crezi că războiul din Algeria era inevitabil?», cititorii răspund cu o majoritate de 85%: «Putea fi evitat». Războiul ar fi putut fi evitat dacă Franța s-ar fi gândit la libera autodeterminare a poporului algerian. Majoritatea zdrobitoare a cititorilor noștri nu s-au înșelat în această problemă.

Tot atât de net este răspunsul cititorilor noștri la întrebarea

LA HAVANA, ÎN IULIE, CONGRESUL TINERETULUI LATINO-AMERICAN

Între 26 și 30 noiembrie anul trecut a avut loc la Santiago de Chile ședința Comitetului pentru pregătirea Congresului tineretului latino-american, în prezența a 160 de delegați, reprezentând 60 de organizații de tineret din America Latină. Au participat la ședință tineri democrat-creștini, socialiști, „apristas“, comuniști, „urredistas“, din Acțiunea democratică, catolici, liberali, radicali, laburiști, din Mișcarea „26 iulie“ și de alte tendințe.

O studentă de la științe sociale — Universitatea din Havana —, membră în Acțiunea catolică universitară, răspunzând unei întrebări, a declarat: „Experiența noastră dovedește că tinerii trebuie să se întâlnească pentru a discuta aspirațiile lor comune. În acest schimb de păreri va trebui să găsim și calea comună pentru a traduce în viață aceste aspirații“.

În ședința de pregătire, ale cărei discuții au fost adeseori foarte însuflețite, s-a hotărât să se convoace Congresul tineretului din America Latină în luna iulie 1960 la Havana (Cuba). Ordinea de zi, aprobată de congres, este următoarea: situația economică, politică și socială a țărilor latino-americane; dezvoltarea economică a acestor țări și dependența lor de imperialism; situația tineretului, reforma agrară, drepturile democratice și sindicale;

solidaritatea latino-americană și relațiile între organizațiile de tineret din America Latină.

În cadrul discuțiilor s-a făcut propunerea de a se convoca anul viitor la „Rio de Janeiro o întâlnire latino-americană a studenților.

Ședința comitetului de pregătire de la Santiago a subliniat în mod deosebit sprijinul unanim pe care mișcarea de tineret din America Latină trebuie să-l dea revoluției cubane.

După cum ne amintim, comitetul de pregătire a fost creat în august 1959. Această inițiativă a conducătorilor tineretului s-a concretizat în momentul în care la ședința Organizației statelor americane, ce avusese loc în acel timp, se pregătea intervenția imperialistă în Cuba. Documentul prin care se convoca Comitetul pentru pregătirea Congresului tineretului din America Latină a fost semnat, printre alții, și de Raul Castro, șeful armatei revoluționare cubane.

Comisia de coordonare a viitorului congres se compune din următoarele organizații: Mișcarea „26 iulie“ (Cuba), Acțiunea democratică (Venezuela), Tineretul socialist, Tineretul comunist și Secția de tineret a Centralei unice a muncitorilor (Chile), Tineretul „Copeyana“ din Partidul socialist creștin (Venezuela) și Federația universitară argentiniană.

nr. 5: «Reglementarea războiului din Algeria trebuie să fie făcută prin forță sau prin tratative?» 90% dintre cititori au răspuns: «Prin tratative».

Prin întrebarea nr. 6, revista noastră «Jeunes forces rurales» cerea cititorilor săi să arate, pe baza unei liste stabilite dinainte, care sînt problemele cele mai importante în prezent: 324 dintre cititorii mai sus amintiți cred că problema algeriană; 83 — ajutorul țărilor slab dezvoltate; 36 — dezarmarea mondială; 28 — prețurile agricole; 24 — învățămîntul liber etc.

Faptul că Algeria se află în primul rînd în centrul preocupărilor tinerilor arată că tineretul din Franța nu se îndepărtează de reali-

tățile cotidiene ale țării: aviz celor care se grăbesc cînd judecă lucrurile.“

Aceste răspunsuri și aprecierile care le însoțesc sînt de fapt foarte instructive. Ele confirmă că și dincolo de cercul cititorilor revistei „Jeunes forces rurales“ conflictul algerian este subiectul preocupărilor nr. 1 ale tinerei generații din Franța.

Ele reprezintă de asemenea o confirmare indirectă și fără îndoială involuntară a justefei activității Uniunii tineretului agricol din Franța și a ziarului său: „L'Avantgarde rurale“, care, de la înființare, luptă pentru pace în Algeria, pentru tratative, răspunzînd astfel dorințelor tinerilor săteni.

*Herbert Steiner
relatează momente din istoria*

F. M. T. D.

În perioada dinaintea celui de-al doilea război mondial am fost obligat, ca alții alții, să părăsesc patria mea, Austria.

În Anglia se aflau numeroși refugiați tineri, veniți din Spania, Cehoslovacia, Germania și Austria. Se constituiseră organizațiile naționale „Tineretul republican din Spania”, „Tineretul Liber German” și „Tinăra Austria”. Organizațiile de tineret din Anglia ne-au acordat un sprijin frățesc. Ele i-au ajutat pe refugiați să fie primiți în pensuni la familiile engleze și le-au găsit servicii. Cu acest prilej a fost constituit „Consiliul tineretului englez pentru ajutorarea refugiaților”, sprijinit de numeroase organizații de tineret, artiști, savanți și oameni politici. Secretara acestui consiliu era Marianne Wilbraham, activistă a unei federații de tineret, iar președinta, un consilier municipal, membru al partidului laburist.

CENTRUL INTERNAȚIONAL AL TINERETULUI

Puțin timp după dezlănțuirea celui de-al doilea război mondial, numeroși reprezentanți ai tineretului din mai multe țări s-au întâlnit în Anglia. Alături de tineri

din țările ocupate de Germania hitleristă, ca Franța, Polonia, Belgia, Olanda, Danemarca, Norvegia, mai erau numeroși membri și activiști ai diferitelor organizații de tineret din rândurile soldaților armatelor aliate. În universitățile engleze erau, de asemenea, mulți studenți veniți din colonii și din țările înrobite. Mai mulți oameni de stat și personalități din țările

africane și asiatice care și-au cîștigat independența în zilele noastre erau atunci membri ai Federației africane a studenților din Anglia.

În 1941 a fost creat un club deschis tinerilor tuturor națiunilor în inima Londrei (Centrul internațional al tineretului). Discursul de inaugurare a fost pronunțat de cunoscutul scriitor englez J. B. Priestley. Numeroase alte personalități au acordat sprijinul lor acestui centru; în primul rând politicienii, membri ai partidului laburist, printre care Sir Stafford Cripps, unul dintre conducătorii partidului. Acest centru a reprezentat prima realizare practică de cooperare internațională pe linie de tineret.

Cu puțin timp înainte, reprezentanții tineretului din 30 de țări s-au întrunit la o conferință la Londra și au hotărât să creeze Consiliul internațional al tineretului. Scopul Consiliului internațional al tineretului era de a realiza unitatea tineretului de orice păreri, din toate țările și de a întări în

acest fel lupta tineretului împotriva războiului și fascismului. Consiliul internațional al tineretului avea la dispoziție fonduri restrinse; influența morală era foarte importantă. Localurile pentru ședințele noastre ne erau puse la dispoziție de guvernul cehoslovac în exil. Ședințele consiliului erau prezidate prin rotație de reprezentanții diferitelor națiuni.

APELUL CONFERINȚEI TINERETULUI

Consiliul internațional al tineretului a convocat în noiembrie 1942, la Londra, o conferință internațională a tineretului. Alături de reprezentanții tineretului care se aflau deja la Londra, a venit o delegație a Uniunii Sovietice formată din secretarul organizației de Comsomol din Moscova, Kvasancenko, Eroul Uniunii Sovietice Pselnițev din Leningrad și Eroina

Eroina Uniunii Sovietice Ludmila Pavlicenko la Conferința de la Londra împreună cu delegația canadiană

Uniunii Sovietice Ludmila Pavlicenko. Delegația a vizitat mai întâi Statele Unite, unde a fost invitată de președintele Roosevelt. Soția președintelui, d-na Roosevelt, a sosit la Londra cu puțin timp înaintea Conferinței internaționale a tineretului și ne-a vorbit cu entuziasm despre delegația sovietică. Nutrea o vie simpatie pentru eforturile noastre și a ajutat să se dea posibilitatea unei delegații americane să asiste la Conferința internațională a tineretului. Conferința a avut loc în Palatul Consiliului municipal din Londra. Cea mai importantă hotărâre a sa a fost lansarea unui emoționant „apel la acțiune”, care invita tineretul să ducă pînă la capăt eforturile lui pentru a învinge sinistrele puteri ale fascismului.

În Uniunea Sovietică, Anglia, Canada, Statele Unite, în presă, la radio și în numeroase adunări ale tineretului s-au prezentat dări de seamă asupra Conferinței internaționale a tineretului. Consiliul mondial al tineretului, constituit atunci, a primit numeroase declarații de adevărate și cereri de luări de contact direct din partea a o serie de organizații de tineret. N-a fost o sarcină ușoară să se creeze în plin război, la Londra, o organizație atât de largă ca Consiliul mondial al tineretului. Atacurile aeriene germane se țineau lanț. După avioanele de bombardament urmau rachetele „V-1” și „V-2”. Era destul de greu să găsești în orașul distrus de război un sediu. Colaboratorii tehnici calificați erau recrutați aproape în exclusivitate dintre „voluntari” dispuși să sacrifice după orele de muncă timpul lor liber, căci, în această epocă, în Anglia toată lumea trebuia să presteze o muncă de „interes militar”. Nu era ușor nici să stabilești corespondența cu celelalte țări.

„SĂPTĂMÎNA MONDIALĂ A TINERETULUI”

Îndată după înființare, Consiliul mondial al tineretului a invitat pe tinerii din toate țările să sărbătorească prima săptămînă a primăverii ca „Săptămîna mondială a tineretului”. În 1943 rezultatele Săptămîinii mondiale a tineretului au dovedit că Consiliul mondial al tineretului se bucura de un prestigiu crescînd în rîndurile tineretului democrat.

Din primul Comitet Executiv al Consiliului mondial al tineretului au făcut parte Kitty Buala, reprezentant al studenților din India, Vasili Bogatiriev, din partea Comitetului antifascist al tineretului sovietic, F. Chabrun, din partea Forțelor unite ale tineretului patriotic din Franța, Margot Gale, secretara Uniunii studenților englezi, căpitanul Slavko Komar, venit din teritoriile eliberate ale iugoslaviilor pentru a reprezenta

tineretul antifascist din această țară, precum și reprezentanți din China, Mexic, Danemarca, Cehoslovacia, Birmania și Austria. Secretara comitetului era Kuty Hookham din Anglia, care după 1945 a îndeplinit timp de cîțiva ani funcția de secretară a Federației Mondiale a Tineretului Democrat.

În Mexico-City, în iulie 1943, a avut loc o mare conferință a organizațiilor de tineret din Occident. Trei sute de delegați au reprezentat 90 de organizații din 14 țări și au exprimat în unanimitate voința lor de a sprijini Consiliul mondial al tineretului. Reprezentanții Consiliului mondial al tineretului au plecat în diferite țări ale lumii pentru a populariza în sute de

ună cu cîțiva colaboratori, în calitate de secretar al comisiei de propagandă a Consiliului mondial al tineretului, pregătirea buletinului de informații. Ne întîlneam în fiecare săptămînă după ziua noastră de muncă. Eram în perioadele acelea muncitor într-o tipografie. Discutam conținutul numărului în pregătire, scriam articole pe baza informațiilor culese, le traduceam, le băteam noi înșine la mașină și trăgeam copiile. Eram toți mîndri de rezultatele eforturilor noastre, văzînd informațiile buletinului difuzate în diferitele emisiuni radiofonice și de către numeroase ziare de tineret din lumea întregă. Am fost strîns legați unii de alții prin ferma

AJUTORAREA TINERILOR - VICTIME ALE RĂZBOIULUI

Una din activitățile cele mai importante ale Consiliului mondial al tineretului era ajutorul acordat tinerilor din țările ce suferiseră mari distrugerii din pricina războiului. Prin intermediul Consiliu-

Delegația austriacă la conferința din 1942 (în dreapta, autorul articolului nostru Herbert Steiner) și delegația sovietică, din care face parte Ludmila Pavlicenko, Eroină a Uniunii Sovietice. Multe uniforme: Era în timpul războiului!

adunări, în fața a mii de tineri, scopurile Consiliului mondial al tineretului.

PRIMUL BULETIN

În martie 1943, Consiliul mondial al tineretului a început publicarea unui buletin de informații. Posibilitățile tehnice destul de modeste ale consiliului nu au permis la început decît publicarea unui buletin policopiat în 3 limbi (engleză, franceză și spaniolă). Îmi amintesc cu cea mai mare plăcere activitatea plină de elan desfășurată de consiliu, în colaborare frățească, ceea ce ne-a ajutat să depășim numeroase dificultăți. În această epocă am realizat împre-

voință de a ajuta Consiliul mondial al tineretului și de a întări solidaritatea internațională a tinerilor. Este poate interesant să cunoaștem lista colaboratorilor de atunci: un belgian, catolic, Jeny de Kaiser, tînărul socialist olandez Piet de Jong, fiul unui activist sindical bine cunoscut, Delfina Azacante, fiica ambasadorului Spaniei republicane la Londra, Atena Tudoros, fiica fostului președinte al Consiliului de Miniștri grec, Monica Milward, ziaristă din Anglia. Toți erau în același timp și redactori, și dactilografi, și traducători, și tipografi. În 1945, în perioada premergătoare Conferinței mondiale a tineretului, am publicat buletine tipărite, pe care le-am difuzat în 70 de țări diferite și le-am expediat regulat la 1.400 de organizații.

lui mondial al tineretului s-au expediat organizațiilor de tineret cele necesare pentru hrană, medicamente, haine, cărți și alte obiecte de primă necesitate. Consiliul mondial a stabilit raporturi prietenești, directe între școli, între orașe și între diferite organizații de tineret. Multe „patronaje” stabilite atunci există încă și azi și contribuie la întărirea prieteniei între cetățenii din diferite țări.

În vara anului 1944, cînd mai multe țări din Europa occidentală și răsăriteană au fost eliberate de sub jugul fascist, Consiliul mondial al tineretului a trebuit să îndeplinească o sarcină nouă: să-și extindă activitățile în teritoriile recent eliberate. Tuturor organizații-

(Continuare în pag. 13)

60.000

de tineri francezi

frecventează

cinecluburile

Filmele formează unul din principalele subiecte de discuție ale tinerilor francezi. Să povestești unui tovarăș filmul văzut duminică înseamnă să regăsești plăcerea pe care ai avut-o la acest spectacol, să retrăiești principalele episoade ale dramei sau comediei, să rîzi a doua oară de cele mai bune scene hazlii. Dacă subiectul filmului abordează istoria sau critica socială, dacă arată viața unui alt popor, discuția devine pasionantă, trezește polemici, instruieste și îmbogățește cunoștințele celor care îl văd. Era deci normal ca organizațiile de tinerot să le dea membrilor lor posibilitatea de a participa la astfel de discuții cu prilejul vizionării filmelor bune, care prezintă un interes deosebit pentru tineri.

Așa s-au constituit, în diferite localități din țară, cinecluburi ale ucenicilor, tinerilor sindicaliști, țărani, studenți, elevi etc. Mai mult de o sută de astfel de cluburi sînt grupate astăzi în Federația franceză a cinecluburilor tinerilor, iar peste 60.000 de membri participă la ședințele lor, care au loc săptămînal sau o dată la două săptămîni.

Această federație lucrează în raporturi strînse cu Federația franceză a cinecluburilor, organizație care are drept scop „să difuzeze cultura prin film“.

„Perioada eroică“

Adeseori tinerii din alte țări, veniți în vizită în Franța, auzind despre cinecluburi, întrebă: „Despre ce este vorba?“

Pentru a înțelege bine problema, trebuie să ne întoarcem cu gîndul la anul 1920 și cei următori, cînd s-au format primele cinecluburi în Franța. Tineri entuziaști, ca Louis Delluc, Leon Moussinac, Jacques Feyder, au început să demonstreze că apariția cinematografului nu reprezintă un divertisment, ci este vorba de nașterea unei arte moderne prin excelență, cea mai importantă prin auditoriul și prin posibilitățile ei. Ei organizau ședințe speciale în care proiectarea de filme, alese pentru calitățile lor, era precedată de o prezentare și urmată de o dezbateră.

În curînd, un element mult mai puternic decît numai interesul estetic urma să dea o dezvoltare nemaiauzită primelor cinecluburi. Marile filme revoluționare ale Uniunii Sovietice, ca „Crucișătorul Potemkin“ de Sergiu Eisenstein sau „Omul cu aparatul de filmat“ de Dziga Vertov erau interzise în Franța, cel puțin pentru proiecție publică! Un particular, dacă putea să-și procure aceste filme, avea dreptul să le proiecteze la el acasă și să-și invite prietenii să le vadă. Obligația ca spectatorii să posedă un carnet care să dovedească apartenența lor la un cineclub garanta caracterul privat al unor asemenea proiecții, făcute în săli de cinema sau la ședințe.

Pentru a putea proiecta „Crucișătorul Potemkin“ la Paris, Leon Moussinac a creat împreună cu Jean Lods cineclubul „Spartacus“. Studenți, intelectuali, muncitori au fost entuziasmați de mesajul revoluționar al lui Eisenstein. Desigur, poliția a găsit pretexte pentru a face o viață grea cineclubului „Spartacus“; dar fusese creat punctul de plecare de la care aveau să se formeze și să existe mult timp cinecluburile. În ceea ce privește filmul lui Eisenstein, acesta a rulat timp de 25 de ani în cinecluburi, înainte de a fi autorizat pe ecranele comerciale franceze, unde a continuat, de altfel, să se bucure de un succes considerabil.

Perioada de înflorire

După cel de-al doilea război mondial, îndată după eliberarea Franței, am asistat, de fapt, la o adevărată renaștere și înflorire a mișcării cinecluburilor în întreaga țară.

Una dintre principalele cauze ale acestei înfloriri a fost dorința viu resimțită de publicul tînăr de a cunoaște filmele vechi, celebre, așa-zise „clasice“. În Franța, ca și în celelalte țări capitaliste, filmele sînt retrase din circuit după un anumit număr de ani. După aceea este greu, dacă nu imposibil, să le vezi. Or, Federația franceză a cinecluburilor a cumpărat un anumit număr de filme, salvîndu-le de uitare, adeseori chiar de distrugere. Mii de tineri au putut astfel cunoaște adevărate capodopere ale artei cinematografice așa cum pot citi capodoperele literaturii mondiale.

În cinecluburi, spectatorii descoperă cu ochi noi arta lui Stroheim, Dovjenko, Griffith, Feyder, Vigo, Dreyer, Clair, Lang etc. O întregă parte a patrimoniului cultural al omenirii, aceea care a fost înscrisă pe peliculă, le-a devenit astfel accesibilă.

De altfel, îndeosebi în micile orașe, cinecluburile au un rol de „pionieri“ care nu trebuie neglijat. Ele scot la iveală, de fapt, pentru membrii lor, unele filme pe nedrept disprețuite în circuitul „comercial“. De exemplu, în stagiunea trecută filmele spaniolului proscris Luiz Bunuel, ale cehului Makovec, ale polonezului Wajda, ale japonezilor Mizoguchi și Imai, ale italianului Lattuada au fost proiectate în cinecluburile din Mulhouse, Montargis, Saint Brieuc, Saint Avold, Bourges, Valence. În momentul în care scriem este probabil ca la Lyon, mare cetate industrială și universitară, cinecluburile să prezinte filmul cehoslovac al lui Karel Zeeman „Aventurile fantastice“; casele de filme resping această ilustrare a unui roman al lui Jules Verne, care a fost totuși premiată la Bruxelles.

...film care a dat loc la discuții foarte însuflețite, ca cea de la Marsilia organizată de Confederația Generală a Muncii

„Din discuție tese lumina...”

Totuși scopurile esențiale ale cinecluburilor nu sînt numai acelea de a da posibilitatea să fie cunoscute filmele „clasice” și cele recente, de calitate, refuzate de sectorul comercial. În primul rînd, ele au rolul de a difuza cultura prin filme în masele cele mai largi. Pentru aceasta, ca în „perioada oroică” amintită, fiecare ședință cuprinde în mod obligatoriu o prezentare și o discuție despre film. Vom înțelege ușor că în cazul unor filme ca „Hamlet”, cu Lawrence Olivier, sau „Secerișul” de Pudovkin, dezbaterile merg mult mai departe decît simpla examinare a calităților tehnice și estetice ale imaginilor și a valorii interpretării. Trebuie să se vorbească de Shakespeare, de societatea timpului său în cazul primului film, sau de Galina Nikolaieva, de romanul ei, de primirea de care s-a bucurat, de problemele colectivizării, de morala socialistă, în cazul celui de-al doilea.

Pentru mulți tineri, aceste discuții sînt pasionante. „Îmi plac aceste ședințe pentru că ele îți dau posibilitatea de a cunoaște și alte popoare, de a le vedea trăind, pentru că te învață să gîndești asupra filmelor, să apreciezi ceea ce este bun, să respingi ceea ce este rău” — îmi spunea unul din membrii cinecluburilor. Interlocutorul nostru a atins aci unul din scopurile esențiale ale Federației cinecluburilor tinerilor, și anume acela de a forma spectatori înzestrați cu spirit critic, capabili să aprecieze un film după criteriile morale și artistice, spectatori care să știe să judece și să aleagă.

Vom înțelege importanța acestei sarcini într-o țară în care adeseori cinematografele prezintă filme care urmăresc așa-zisul „succes de scandal” sau filme de propagandă războinică.

Rolul prezentatorului de filme și al animatorului dezbaterilor este deci mare într-un cineclub. Este un rol dintre cele mai grele. Trebuie să crezi posibilitatea ca să-și spună cuvîntul cît mai mulți spectatori și să facă o sinteză a părerilor omise, cunoscînd în același timp foarte bine subiectul tratat. Este în orice caz sigur că pentru a conduce bine o dezbateră nu există rețete. Trebuie să îți scame de public, de compoziția lui, de gusturile lui și de actualitate.

Interesul foarte mare al tineretului pentru filme, preocuparea crescîndă a organizațiilor democratice de a folosi filmul ca un mijloc de propagare a culturii trebuie să dea posibilitatea de a se forma o nouă promoție de tineri agitatori în aceste cinecluburi care să preia această frumoasă tradiție.

JO VAREILLE

(Urmare din pag. 11)

lor de tineret, în afară de cele fasciste, li s-a trimis o scrisoare-circulară prin care li se cereau propuneri privind convocarea unei conferințe mondiale a tineretului. Marea majoritate a răspunsurilor au fost încurajatoare, și comitetul executiv al consiliului a luat în septembrie 1944 hotărîrea de a elabora proiectul privind pregătirea Conferinței mondiale a tineretului.

În toate țările au avut loc numeroase discuții, atît în cadrul organizațiilor de tineret, cît și în conducătorii și membrii diferitelor organizații. Funcționau o întreagă serie de comitete de pregătire: pretutindeni erau aleși delegați și se organizau colecte pentru a acoperi cheltuielile de presă și cheltuielile pentru conferință. În Statele Unite, comitetul național a ținut timp de cinci luni ședințe și mitinguri în orașe și sate. În Australia, mai multe organizații sindicale au delegat la Conferința mondială de la Londra pe Herbert Williams, care a devenit mai tîrziu secretar al F.M.T.D. Îmi amintesc foarte bine sosirea lui Williams la Londra; seara i-am urat bun venit la o mică întrunire. El a trebuit însă să-și petreacă prima noapte în Anglia pe scara unei stații de metro din Londra. N-a spus la nimeni că nu avea unde locui în Londra și, fericiți că venise un delegat din îndepărtata Australia, am uitat cu toții acest amănunt.

PRIMA CONFERINȚĂ MONDIALĂ A TINERETULUI

Ingrozitoare tragedie a războiului mondial, care a făcut atîtea victime printre tineri, a făcut să dispară tot ceea ce îi despărțea pe tineri. În majoritatea țărilor se alegeau delegații formate din reprezentanți ai organizațiilor democratice de tineret care să participe la Conferința mondială a tineretului. Se găsesc uneori oameni de rea-voință sau pur și simplu ignoranți care seuză Federația Mondială a Tineretului Democrat că este unilaterală. Or, F.M.T.D. este astăzi organizația de tineret cea mai universală. În 1945 exista posibilitatea ca tendințele democratice să colaboreze la crearea acestei organizații corespunzătoare experiențelor realizate și împrejurărilor date.

ÎN ȚARA MEA

Să luăm exemplul țării mele natale, Austria. Reprezentanții tuturor organizațiilor democratice

de tineret (Tineretul Liber Austriac, Tineretul socialist, Corecțiștii austrieci și Tineretul austriac) au hotărît în unanimitate să participe la conferință fiecare cu cîte un delegat. Trebuie totuși să constatăm că încă din 1945 avea loc un fenomen care putea provoca mai tîrziu o diviziune crescîndă a mișcării de tineret și care cauza unele antagonisme regretabile. Existau forțe politice care se temeau de energia tineretului în creștere și sperau ca printr-o nouă scizlungă să încetinească mersul istoriei. Aceste forțe au reușit adeseori să provoace mari neajunsuri, dar marele succes al celui de-al VII-lea Festival care a avut loc recent și evenimentele din ultimul an dovedesc în mod categoric că viitorul aparține prieteniei și cooperării tuturor tinerilor.

Ca exemplu de acțiuni ale forțelor retrograde, înaintea Conferinței de la Londra, cităm declarația comisariatului internațional al Corecțiștilor prin care acesta arăta că nu voia să interzică organizațiilor de corecțiști să participe la Conferința mondială a tineretului, dar că nici nu va recomanda așa ceva. Cu toate acestea, mai multe organizații de corecțiști au asistat la conferință. Ultimul secretar al Internaționalei tinerilor socialisti, Erich Ollenhauer, încerca, de asemenea, să împiedice prin influența sa personală organizațiile socialiste să participe la Conferința de la Londra. Am avut mai multe discuții cu Ollenhauer. Cînd Tineretul socialist din Austria ne-a comunicat că ar dori să vină la conferință, dar că Ollenhauer îi îndemna să nu participe, acesta, neputînd să-mi dea o altă explicație, mi-a declarat că el personal era un adversar al participării. Cu toate acestea, mai multe organizații ale Tineretului socialist au participat la crearea F.M.T.D. și Sir Stafford Cripps, ministru și conducător al partidului laburist, a adresat conferinței un călduros salut. Printre numeroasele personalități care au salutat conferința figurau, printre alții, regele Angliei, președintele Consiliului de Miniștri britanic, președintele Statelor Unite, Truman, ministrul pentru Afacerile Externe al Chinei, mareșalul Uniunii Sovietice Rokossovski. 437 de delegați și 148 de observatori din 65 de țări au mers la Londra, mulți dintre ei în condiții foarte grele, pentru a participa la prima Conferință mondială a tineretului. Membrii Consiliului mondial al tineretului au constatat cu satisfacție că eforturile desfășurate n-au fost zadarnice și n-au rămas fără rezultat.

In fabrici și instituții își desfășoară activitatea numeroase formații de artiști amatori, brigăzi de agitație sau echipe de dansuri. Școala populară de artă a luat inițiativa laudabilă de a infiltra, începând cu acest an, secții externe pentru muncitori. În orele lor libere, la clubul uzinei sau la casa de cultură a raionului respectiv, tinerii care au îndrăgit cîntecul, poezia sau teatrul se adună cu zecile să învețe lucruri noi de la profesorii școlii populare de artă. Aceștia le explică cu multă înțelegere și dragoste tainele artei, le îndrumază primul pas spre scenă, le îmbogățesc cunoștințele cultural-educative. Totodată cursanții primesc noțiuni despre repertoriul contemporan, legat de problemele construirii socialismului, despre arte realist-socialiste. Secțiile externe sînt frecventate de aproape 300 de elevi-muncitori. Durata lor este de doi ani de zile.

Programul artistic e în plină desfășurare. Cortina se trage din nou. Crainicul anunță: „Urmează o suită de cîntece populare executată la acordeon de Dumitru Stan”. Spectatorii, muncitori la uzinele „Mao Tze-dun”, izbucnesc în aplauze. Se anunțase oare un nume consacrat de artist-instrumentist? Nu... Și totuși Dumitru Stan este cunoscut în întreaga uzină ca „artistul nostru”. De fapt, „artistul nostru”, tînărul de statură potrivită, cu priviri vii, inteligente, este una și aceeași persoană cu lăcătușul Dumitru Stan de la secția montaj. Pasiunea pentru artă a tînărului lăcătuș este soră bună și de aceeași vîrstă cu pasiunea pentru meserie. Cu doi ani în urmă, Dumitru Stan era elev al școlii profesionale de ucenici de pe lângă uzină. Dimineața învăța tainele meseriei de lăcătuș, iar spre seară, la club, își plimba degetele cu stîngăcie pe clapele acordeonului. Artistul amator este astăzi un bun cunoscător al notelor muzicale. Cine l-a însoțit pe acest drum nobil? Perseverența și... profesorii Școlii populare de artă din capitală.

Iată cum s-au petrecut lucrurile. Într-una din zilele dogoritoare ale verii trecute, Dumitru Stan fusese chemat la comitetul de întreprindere.

— Noi sîntem profesori la Școala populară de artă, s-au recomandat cîțiva oaspeți veniți în uzină. Am auzit că dumneata cînti la

Prima promovție

acordeon în orchestra uzinei. N-ai vrea să urmezi cursurile externe ale școlii noastre?

Luat prin surprindere, tînărul lăcătuș nu știa ce să răspundă.

— Eu nu mă pricep atît de bine, a îngăimat el. Mi-e drag acordeonul, dar trebuie să mai învăț...

— De aceea am venit și noi să ne recrutăm elevi, ca ei să știe cît mai multe lucruri despre muzică, repertoriu, folclor, arta dramatică... Ce zici, o să-ți placă?

— Dacă-i așa, vin și cu alți acordeoniști, cu Alexandru Boieroiu, cu Aurel Pîrvu...

Și Dumitru Stan, împreună cu prietenii săi, a dat examenul de admitere pentru anul I. Au început apoi cursurile. Aci se întîlnește de două ori pe săptămînă cu muncitori de la alte întreprinderi, care, ca și el, au îndrăgit acordeonul.

Urcușul începe cu tehnica vorbirii

Să intrăm acum în clasa de teatru a profesorului Ion Gheorghiu. Liniște desăvîrșită. În bănci, elevii-muncitori îl ascultă pe Dumitru Gachi, muncitor tipograf, care

recită o poezie. Profesorul îi ajută să deprindă mimica necesară, să pătrundă textul, să-l trăiască intens, să-i reliefeze semnificațiile. Urcușul spre arta dramatică începe cu tehnica vorbirii: respirație, voce, dicțiune. Ca metodă de lucru — sistemul psihotehnic al lui Stanislavski.

Fiecare elev-muncitor are de interpretat un repertoriu în care sînt incluse versuri ale poezilor contemporani: Tudor Arghezi, Mihai Beniuc, Marcel Breslașu, Nina Cassian, Dan Deșliu, Eugen Frunză și alții. În același repertoriu figurează poezii ale clasicilor: Eminescu, Coșbuc, Topîrceanu, fabule de Grigore Alexandrescu, Krilov, La Fontaine etc. La sfîrșitul acestui prim an de școlarizare, elevii vor prezenta pe scena Teatrului Național un recital de poezie contemporană și clasică. Sub supravegherea și îndrumarea atentă, serioasă și competentă a profesorului Ion Gheorghiu, muncitorii se pregătesc să devină artiști amatori talentați, folositori echipelor artistice din întreprinderile în care lucrează. De altfel, ei au și prezentat pînă acum două recitaluri de poezie: „Eminescu” și „Grigore Alexandrescu”.

Debutul Dumitrei Apostol

Profesoara Florica Orăscu ne-a vorbit cu cîtă dragoste muncitorii de la fabrica de țigarete au primit vestea înființării chiar în întreprindere a unei secții externe de canto. Șapte soliști, artiști amatori ai brigăzii din fabrică, printre care Stelian Marinache, Elena Zulum ș.a., s-au înscris să urmeze cursurile de canto. Rezultatele au început să se vadă curînd. La unul din spectacolele brigăzii, pe scenă a apărut muncitoarea Dumitra Apostol. Ea a îndrăgît cîntecele noastre populare, pline de farmec și proștețime, doinele și horele, cîntecele de dragoste și romanțele. „Debutul” în fața muncitorilor fabricii s-a bucurat de mult succes. Dar atît Dumitra Apostol cît și ceilalți muncitori au încă atîtea lucruri de învățat de la profesoara Orăscu. După orele de producție, muncitorii soliști vin cu multă bucurie să învețe noțiuni de canto artistic, să-și nuanțeze vocea, să afle lucruri noi și interesante despre repertoriul de actualitate etc. Ei stau pînă seara tîrziu în fabrică, își notează în caiete, pun întrebări și primesc răspunsuri.

La absolvirea școlii, poate, vom reveni cu un alt reportaj. Eroii vor fi același, muncitorii de astăzi — prima promoție a Școlii populare de artă. Pe majoritatea dintre ei îi vom regăsi la strung, la forjă, la ring sau la linotip, în timpul orelor de producție, iar seara îi vom înfăli pe scena clubului ca soliști, actori, interpreți în piese de teatru, talentați, bine pregătiți. Ba chiar mai mult. Unii dintre ei se vor înscrie poate să dea examene de admitere la conservatorul „Ciprian Porumbescu” sau la Institutul de teatru „Ion Luca Caragiale”. Nu este de mirare. Prin grija partidului, muncitorii au drumul deschis spre culmile artei.

VICTOR VIȘINESCU

① De cîteva ore au lăsat lucrul. Tinerii aceștia, muncitori în diferite întreprinderi ale raionului Gheorghe Gheorghiu-Dej, sînt, în același timp, soliști talentați în formațiile de artiști amatori. Un nou cîntec? Da!

② Dumitru Ștan și Alexandru Boieroiu sînt prieteni buni. Ei lucrează în aceeași secție, se ajută în muncă, străduindu-se să execute piese de calitate. Fotografia îi surprinde într-un asemenea moment.

③ ...Același prieteni, după orele de producție, la clubul uzinel. De cînd sînt elevi ai Școlii populare de artă au devenit mai exigenți cu ei înșiși. Iată-i repetînd o nouă melodie.

④ Tînărul muncitor Mircea Sladek de la întreprinderea de panificație „2 Octombrie” recită fabula „Danțul peștilor” de A. I. Krilov.

8 MARTIE

A cum 50 de ani s-au întrunit la Copenhaga femei venite din diferite țări ale lumii pentru a-și manifesta voința de a lupta pentru drepturile lor, pentru o viață fericită.

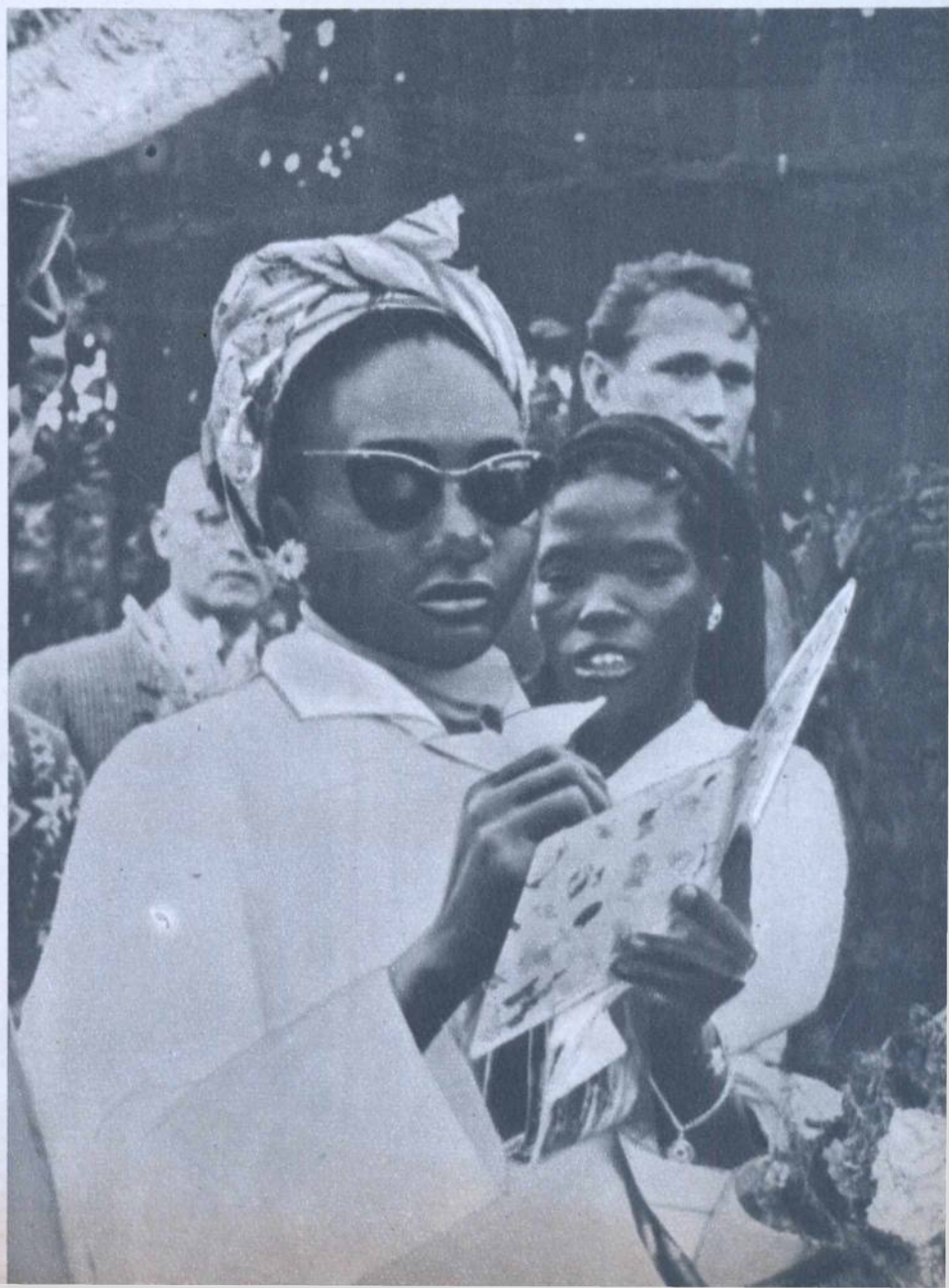
De atunci, ziua de 8 Martie este sărbătorită sub semnul întăririi prieteniei și solidarității femeilor din lumea întreagă.

Anul acesta se împlinesc 50 de ani de la această adunare istorică de la Copenhaga, și capitala daneză va primi pe fetele și femeile din lumea întreagă în cadrul unei întâlniri, între 21 și 24 aprilie, cu prilejul căreia mii de fete și de femei vor manifesta puternica lor prietenie pentru pionierele luptei de emancipare a femeii și, în același timp, vor face schimb de experiență.

În această perioadă, lumea a suferit transformări profunde: marile descoperiri științifice au deschis largi posibilități pentru

o viață mai bună. Tineretele au din ce în ce mai mult acces în toate domeniile vieții sociale; a fost obținut dreptul la vot pentru femei în majoritatea țărilor. Numărul tinerelor care studiază, muncesc și fac sport crește mereu. Locul lor nu se mai mărginește la cămin, interesul lor nu se mai mărginește la munca gospodărească. Ele și-au arătat capacitățile în toate domeniile, au dat tot ceea ce au mai bun în lupta pentru obținerea acestor cuceriri. De la întemeierea sa, F.M.T.D. a sprijinit cu căldură lupta tinerelor din lumea întreagă. F.M.T.D. a fost un factor important care și-a adus contribuția la o mai bună cunoaștere între tineretele din lumea întreagă. Această sărbătoare nu înseamnă în nici un fel că lupta s-a terminat, căci multe revendicări, ca dreptul deplin la instruire, egalitate în domeniul salariilor, posibilitatea de a-și însuși orice profesie, egalitatea socială, mai trebuie încă cucerite într-o parte importantă a lumii.

Tineretul lumii adresează salutul său tuturor tinerelor, le exprimă frățesca lui solidaritate și le felicită pentru succesele lor.

deschide o nouă anchetă

Lupta de eliberare a popoarelor asiatice și africane a luat în ultimii ani un avânt nemaîntîlnit; importanța acestei mișcări se măsoară prin cifre: țările eliberate de colonialism foste semicolonii și colonii cuprind 28 % din pămînt și 30 % din populația globului.

India, Vietnamul, Indonezia, Egiptul, Siria, Ceylonul, Birmania, Irakul, Ghana, Guineea, Marocul, Tunisul și multe alte țări din Asia și din Africa au scuturat jugul colonialiștilor.

Acestei imense mișcări îi răspunde frămîntarea continentului latino-american, unde exemplul Cubei însuflețește mișcarea populară din statele Panama și Paraguay. În anul acesta se vor crea noi state în Africa, și exemplul acestei lupte de eliberare îi va influența pe cei 30 milioane de africani care trăiesc încă în colonii și care, în ciuda ferocei represiuni, luptă perseverent împotriva oprîmării, în Congo Belgian, Nyassaland, Rhodezia sau Camerun.

În Algeria, lupta armată a poporului continuă, în ciuda celor cinci ani de război, și armata de eliberare luptă cu o forță nemaîntîlnită pentru dreptul Algeriei la autodeterminare.

24 aprilie va fi un prilej pentru popoarele din întreaga lume de a-și manifesta solidaritatea cu mișcarea de eliberare a popoarelor coloniale. Tinerii din toate continentele vor face acest lucru cu entuziasm și hotărîre, convinși că a sunat ceasul înmormîntării colonialismului și că trebuie să i se dea o lovitură de grație.

*În fotografia noastră: La Accră, în Ghana, un loc unde acostează luntrile (fotografie de Eric Schwab — U. N. E. S. C. O.)
(vezi paginile următoare)*

colonialismul

trebuie

înlăturat

24 Aprilie este Ziua mondială de luptă împotriva colonialismului și pentru coexistență pașnică. Ea coincide în acest an cu cea de-a V-a aniversare a Conferinței de la Bandung. Redacția „Tineretul Lumii” a invitat prietenii din diferite țări recent eliberate sau încă colonii din continentul african și din cel asiatic pentru o discuție prietenească asupra sensului pe care, la apelul F.M.T.D., tineretul îl acordă sărbătoririi zilei de 24 Aprilie în acest an și asupra formelor acestei sărbătoriri.

„TINERETUL LUMII”: Bandungul este în Indonezia. Este normal să cerem în primul rând prietenului nostru Suar să ne prezinte sensul conferinței istorice care a avut loc în această localitate a cărei dată a fost aleasă pentru Ziua mondială a tineretului împotriva colonialismului și pentru coexistență pașnică.

S. SUROSO: Semnificația istorică a Conferinței de la Bandung face foarte naturală desfășurarea pe larg în Indonezia și în celelalte continente a celei de-a 5-a aniversări a acestei zile. Pentru prima oară în istoria omenirii, țările afro-asiatice s-au întâlnit la Conferința de la Bandung pentru a condamna în unanimitate colonialismul în toate manifestările lui și au demonstrat poziția lor favorabilă coexistenței pașnice și dezarmării totale, generale, reafirmând sprijinul lor deplin principiilor „Pancia-Sila”.

Rezoluțiile de la Bandung au arătat în mod clar că... „colonialismul în toate manifestările lui este un rău căruia trebuie să i se pună capăt rapid” și că „dezarmarea și interzicerea fabricării, experiențelor și folosirii armelor atomice și termonucleare sînt cerințe imperioase pentru a salva omenirea și civilizația de teama și de perspectiva de exterminare totală și consideră că Asia și Africa au datorii în fața omenirii și civilizației să acorde tot sprijinul rezolvării problemei dezarmării”. Pentru aceasta, „dezarmarea universală este o necesitate absolută pentru apărarea păcii”...

Dar imperialiștii nu încetează să provoace fricțiuni între anumite țări asiatice în scopul precis de a sparge solidaritatea afro-asiatică. Cred că sărbătorirea zilei de 24 Aprilie va avea anul acesta o semnificație deosebită pentru întărirea

solidarității și cooperării în spiritul principiilor de la Bandung și pentru sprijinirea cerințelor popoarelor la conferința la nivel înalt din luna mai.

„TINERETUL LUMII”: În India ce proiecte există?

S. MAJUMDER: 24 Aprilie, denumită „Ziua Bandungului”, are un ecou deosebit la noi, în rîndurile poporului și tineretului. Sîntem conștienți că poporul nostru a fost, împreună cu poporul chinez, inițiatorul principiilor bine cunoscute „Pancia-Sila”, care s-au reflectat în declarațiile de la Bandung. Poporul indian iubește profund pacea și urăște toate formele de colonialism. Pentru aceasta el este mîndru, pe drept cuvînt, de solidaritatea afro-asiatică, care se exprimă în principiile de la Bandung. Este deci foarte natural ca ziua de 24 Aprilie, sprijinită de F.M.T.D., să fie sărbătorită în cele mai mari orașe și cele mai importante centre politice ale Indiei. Această dată este sărbătorită atît de comitetul de solidaritate afro-asiatică cît și de organizațiile de tineret și de studenți.

„TINERETUL LUMII”: S-a vorbit de solidaritatea afro-asiatică. Prietenii noștri africani au, fără îndoială, cuvîntul lor de spus.

F. MATINGU: Această zi reprezintă un prilej pentru organizațiile noastre de a afirma dreptul popoarelor la autodeterminare. Dreptul la independență nu este numai o problemă congoleză, ci și o problemă a popoarelor Asiei și Africii pentru eliberarea lor de oprirea străină. Iată ceca ce dă acestei zile o importanță capitală, de zi mondială împotriva colonialismului.

Această zi ne oferă, de asemenea, posibilitatea de a populariza în masele largi faptul că lupta poporului nostru împotriva colonialismului este dreaptă, că ea nu este izolată, că se bucură de o solidaritate din ce în ce mai mare în lume, mai ales din partea tineretului încadrat în F.M.T.D., că țările recent eliberate dovedesc că progresul înseamnă independență. Congo refuză să rămînă în urmă.

F. FOSSO: Pentru noi, de asemenea, în Camerun, aceasta are multă importanță. 24 Aprilie este pentru noi, tinerii camerunezi, un eveniment istoric, o dată dătătoare de speranță pentru tineretul african în lupta sa pentru eliberarea și unitatea Africii.

Camerunul de sub dominație franceză a obținut independența în condiții care au preocupat și preocupă popoarele iubitoare de pace, de libertate și de dreptate. Aceasta nu este decît o etapă în lupta tineretului și a poporului camerunez pentru o independență reală și pentru reunificarea Camerunului. Credem că sărbătorirea zilei de 24 aprilie va fi un prilej pentru popoarele afro-asiatice și organizațiile membre ale F.M.T.D. să-și reafirme solidaritatea cu poporul camerunez, a cărui luptă corespunde în întregime spiritului Bandungului: înlăturarea colonialismului sub toate formele.

„TINERETUL LUMII”: Prietenii noștri pot să ne prezinte anumite aspecte din sărbătorirea zilei de 24 Aprilie în țările lor? Se știe că în Europa, de exemplu, tineretul francez pregătește 100 de adunări pentru pace în Algeria, că belgienii acționează pentru recunoașterea dreptului congolezilor la libertate. Dar în altă parte?

CHEIK BARA LO: În anii trecuți, această dată a fost sărbătorită totdeauna în majoritatea țărilor, la chemarea F.M.T.D., prin crearea de comitete locale și naționale unitare ale organizațiilor de tineret și populare. Aceste comitete organizează mitinguri, reuniuni, conferințe etc., ale căror subiecte principale sînt legate de lupta împotriva colonialismului și de sarcinile pe care le ridică lupta pentru independența națională. Manifestările se termină totdeauna prin adoptarea de moțiuni și de rezoluții care exprimă acordul participanților în problemele dezbătute.

„TINERETUL LUMII”: Iată, desigur, un punct fixat. Dar în mod mai exact ce putem prevedea în Irak, de exemplu. Ne-o va spune probabil prietenul Razzak.

A. RAZZAK: Tineretul arab va sărbători ziua de 24 Aprilie cu mare entuziasm, acest eveniment fiind strîns legat de soarta lui. Această dată îndecamnă popoarele arabe să fie vigilente, să întărească lupta lor pentru apărarea și dezvoltarea unității popoarelor participante la Conferința de la Bandung, să-și înzecească eforturile în lupta pentru apărarea țărilor lor.

Tineretul și poporul nostru vor ridica tot mai sus steagul solidarității cu tineretul și poporul din

Algeria, care luptă pentru independență națională.

Tineretul și poporul nostru militează pentru succesul celor cinci principii adoptate de Conferința de la Bandung, și este foarte important pentru noi, irakienii, să apărăm aceste principii împotriva acțiunilor acelor care, ca și guvernul R.A.U., se amestecă în treburile noastre interne, urmărind răsturnarea regimului nostru republican.

În sfîrșit, tineretul arab va sărbători ziua de 24 Aprilie în diverse forme, conform situației interne din fiecare țară.

Tinerii din Irak vor lupta tot mai energic pentru a consolida tînăra lor republică, pentru a zădărnici orice complot străin, pentru a dezvolta democrația și tradițiile democratice în republica noastră.

În ceea ce privește tineretul din Siria și Egipt, principala lor sarcină este de a obține încetarea represiunii interne care se dezvoltă în aceste țări și de a dezvolta economia lor națională; în special pentru Siria se pune problema reconstruirii economiei naționale, afectată în mod serios prin unificarea cu Egiptul.

Tinerii din Oman și din Arabia Saudită desfășoară lupta armată împotriva imperialiștilor britanici ca și algerienii împotriva imperialiștilor francezi.

Tineretul din Iordania luptă pentru emancipare și pentru demnitate.

Pe de altă parte, toți tinerii pe care-i amenință existența pactului N.A.T.O. în Africa de Nord și S.E.A.T.O. în Orientul Mijlociu — trebuie să desfășoare o luptă din ce în ce mai energică împotriva pactelor agresive.

F. FOSSO: În ultimul an, tineretul camerunez a sărbătorit ziua de 24 Aprilie prin trimiterea de mesaje țărilor afro-asiatice, pe care le îndemna la unitate pentru aplicarea principiilor de la Bandung. Sînt sigur că anul acesta, în ciuda situației din Camerun, ziua de 24 Aprilie va avea un mare răsnet căci în anul 1960 colonialismul se destramă în tot mai multe țări din Africa. De asemenea, noi vom sărbători ziua de 24 Aprilie cu multă speranță și mult entuziasm.

„TINERETUL LUMII”: Dar în Asia?

S. SUROSO: În Indonezia, po-

ANCHETA REVISTEI NOASTRE ● ANCHETA REVISTEI NOASTRE

DINCOLO
DE
BEN HAI

COMPARAȚII

Dacă comparăm situația între colonii și metropole folosind statisticile din 1954, obținem cifre edificatoare. De exemplu:

Franța: un medic la 1.120 de locuitori; în teritoriile din fosta Africă Occidentală Franceză: un medic la 28.000 de locuitori, în teritoriile din fosta Africă Ecuatorială Franceză: un medic la 25.000 de locuitori, în Congo Belgian: un medic la 20.000 de locuitori.

Comparația este de asemenea edificatoare în ceea ce privește paturile de spital.

Franța: 112 paturi pentru 10.000 de locuitori.

Teritoriile din fosta Africă Occidentală Franceză: 9 paturi pentru 10.000 de locuitori, teritoriile din fosta Africă Ecuatorială Franceză: 21 de paturi la 10.000 de locuitori.

„SĂ AI MENTALITATEA VÎNĂTORULUI“

Iată câteva extrase foarte semnificative pentru morala colonialistă luate dintr-o adresă a Statului-major al armatei franceze (biroul al 3-lea) aprobată de către secretariatul forțelor armate cu nr. 12.177/E. M. 3/EGDR 3 R DM/DR în 3 noiembrie 1956. Este vorba de sfaturi pentru soldații din armata franceză din Algeria.

„Nu toți musulmanii sînt teroriști, dar pot fi... Să ai mentalitatea vînatului și nu aceea a vînatului. Încearcă să surprinzi inamicul și cînd l-ai surprins nu ezita nici o clipă, aruncă-te asupra lui. Cînd Gingis Han a traversat Pamirul cu călăreții lui mongoli, primul oraș pe care l-a întîlnit a fost Samarkandul. Acest oraș, perla Orientului musulman, ale cărui universități erau vestite în lumea întregă, a fost trecut prin sabie, și ceea ce fusese un centru omenesc important a devenit un deșert... Pasiune, interes, teroare, — iată cele trei principale forțe motrice care dezlănțuie războiul psihologic... Consider deci că războiul psihologic se integrează în războiul total“...

tru a o face. Putem spune însă că colonialismul apune. Sînteți de acord?

CHEIK BARA LO: Da. Totuși, pentru încă o perioadă de timp, în fața puternicelor mișcări naționale de eliberare, colonialismul folosește metode variate. În unele țări, de unde fură numeroase bogății, colonialismul se menține prin violență, care merge pînă la război sau oprimare sîngeroasă. În alte țări, ce reprezintă un interes mai relativ, colonialismul face reforme politice adeseori spectaculoase și încearcă să-și consolideze situația în economie.

În sfîrșit, acolo unde colonialismul se simte condamnat la pierdere se bazează pe elementele burgheziei locale (parlamentari, intelectuali, funcționari etc.), pentru a-și asigura guverne compuse din oameni care sînt mai mult sau mai puțin cuceriti, și înrobește țările acestea în pacte agresive.

„**TINERETUL LUMII**“: În concluzie, permiteți-mi să vă mulțumesc în numele cititorilor revistei „Tineretul lumii“ pentru că ați participat la această discuție, care a dovedit universalitatea zilei de 24 Aprilie, Ziua mondială împotriva colonialismului și pentru coexistență pașnică, pe care F.M.T.D. și organizațiile sale membre o vor sărbători cu răsunet.

PARTICIPANȚII LA DISCUȚIA NOASTRĂ

În jurul redactorului revistei „Tineretul lumii“ au luat loc:

Suar Suroso, prim-vicepreședinte al F.M.T.D. (Indonezia)

Cheik Bara Lô, secretar general adjunct al F.M.T.D. (Senegal)

Sukhendu Majumder, reprezentant al vicepreședintelui F.M.T.D. (India)

Nourl Abdul Razzak, secretar general al Federației tineretului democrat din Irak

François Fosso, secretar general al Tineretului democrat din Camerun

Firmin Matingu, vicepreședinte al Uniunii tineretului congolez

Ibrahim Khraishi, din partea Tineretului democrat din Iordania

arab, delegați din 12 țări arabe la ultima adunare a F.M.T.D. de la Praga, au hotărît să organizeze o mare sărbătoare în capitala unei țări arabe, probabil la Bagdad, cu participarea organizațiilor tineretului arab. Această sărbătoare va avea loc o dată cu manifestările locale din întregul Orient arab.

Tineretul și popoarele arabe vor exprima cu acest prilej voința lor hotărîtă de a continua lupta pentru independență națională, democrație și pace.

Aceste manifestări vor contribui la consolidarea unității și solidarității tineretului arab în activitatea sa pentru apărarea cuceririlor dobîndite, îndeosebi în Republica Irak, împotriva colonialismului și imperialismului.

În cursul acestor manifestații va fi lansată o mare campanie pentru colecte de materiale și bani în sprijinul tineretului și poporului din Algeria, conform hotărîrilor celei de-a V-a Adunări a F.M.T.D.

„**TINERETUL LUMII**“: Problemele luptei împotriva colonialismului nu pot fi separate de lupta pentru dezarmare. Hotărîrile de la Bandung citate de prietenul Suar în această problemă sînt destul de elocvente. Ce credeți dv.?

A. RAZZAK: Cred că problema dezarmării este problema fundamentală a lumii, aceea în jurul căreia se discută cel mai mult și pentru rezolvarea căreia se depun multe eforturi. Aceste eforturi ale popoarelor din lumea întregă în vederea destinderii internaționale și a dezarmării generale n-au fost zadarnice. Vizita lui N.S. Hrușciiov în S.U.A. a fost de o mare semnificație internațională; considerăm acest fapt ca începutul unei ere noi în relațiile internaționale.

Lupta pentru obținerea dezarmării trebuie să se unească cu lupta împotriva imperialismului și pentru lichidarea bazelor militare și a blocurilor agresive.

Toți oamenii cinstiți din lumea întregă trebuie să acorde cea mai mare atenție acestei probleme.

„**TINERETUL LUMII**“: S-ar putea vorbi mult despre racilele colonialismului, despre lanțurile morale, economice cu care acesta încătușează popoarele subjugate. S-ar putea de asemenea trata probleme care se ridică în fața țărilor recent eliberate și care au rămas în urmă în dezvoltarea lor din cauza colonialiștilor. Nu avem însă timp pen-

porul nostru, convins de profunda semnificație a hotărîrilor de la Bandung și răspunzînd apelului F.M.T.D., sărbătorește în fiecare an, în strînsă colaborare cu guvernul, ziua de 24 Aprilie, data de închidere a conferinței afro-asiatice, ca Zi internațională a tineretului împotriva colonialismului și pentru coexistență pașnică. Am organizat mitinguri uriașe în mai multe orașe; la Djakarta, capitala Indoneziei, președintele Sukarno a rostit un discurs entuziast în fața tineretului. Radioul indonezian a transmis declarații oficiale.

După eliberare, poporul nostru, unindu-și toate forțele sale, continuă lupta pentru consolidarea independenței naționale, pentru realizarea Irianului de Vest la Indonezia, împotriva amestecului străin, pentru întărirea solidarității afro-asiatice și dezarmarea totală și generală, pentru pace.

Opoziția față de amestecul străin este o problemă de mare importanță dat fiind că țara noastră este înconjurată de bazele pactului militar S.E.A.T.O., care, fără să țină seamă de principiile de la Bandung, nu încetează să manifeste o atitudine ostilă față de țara noastră.

S. MAJUMDER: La noi, în India, în acest an, sărbătorirea zilei de 24 Aprilie are o semnificație deosebită. Există tentativa concretă de a tulbura relațiile între țările afro-asiatice, de a slăbi prietenia între aceste popoare, se fac eforturi pentru a se crea un climat în care popoarele să-și piardă încrederea în principiile de la Bandung. Cine ar beneficia dacă aceste încercări ar avea succes? Este evident că imperialismul, aceia care au menținut popoarele afro-asiatice timp de secole de-a rîndul în sclavie și care privesc cu ură lupta hotărîtă pentru independență, pentru libertate.

Sărbătorind în acest an ziua de 24 Aprilie, noi înțelegem să apărăm solidaritatea afro-asiatică, îndeosebi prietenia chino-indiană, care ne privește direct, pentru a întări legăturile noastre comune, în dorința de a găsi calea schimbului și contactelor între organizațiile de tineret. Dezarmarea este o cerință a noastră, a tuturor, căci această cerință reprezintă unul din obiectivele fundamentale ale solidarității afro-asiatice.

I. KHRAISHI: Aș vrea să adaug câteva cuvinte despre regiunea arabă. Conducătorii tineretului

● ANCHETA REVISTEI NOASTRE ● ANCHETA

Aceste fete, acești tineri vietnamezi care manifestează ca o singură ființă, au aceeași dorință arzătoare, puternică, să clădească o țară tot mai frumoasă, o viață tot mai bună.

De-a lungul anilor, în păduri, în sate, în orașele din Vietnam, ei au desfășurat o luptă dîrză și plină de sacrificii împotriva crotopitorilor japonezi și apoi împotriva colonialiștilor francezi.

Cînd, în 1954, în iulie, a fost semnată pacea, ei aveau dreptul la o viață pașnică într-o țară în care poporul să fie singurul stăpîn.

Dar reunificarea țării prevăzută de acordurile de la Geneva n-a fost realizată. Rîul Ben Hai servește și acum ca linie de demarcație provizorie, și dincolo de Ben Hai imperialismul, ale cărui baze se multiplică în peninsula indochineză, ar vrea să-și păstreze încă privilegiile și să aprindă în Laos sau în alt loc un nou conflict.

Alături de tineretul din Vietnam, pe care îl vedeți în fotografiile noastre manifestînd împotriva otrăvirii a mii de patrioți în lagărul de la Fu-Loi din Vietnamul de Sud, tineretul lumii cere reunificarea pașnică a acestei țări.

veranitatea, la 1 iulie este rîndul Nigeriei, și apoi cel al Somaliei.

Federația Mali, Madagascarul, Mauritania și alte țări din comunitatea franceză negociază sau cer independența.

Din Algeria pînă în Congo, din Senegal pînă în Somalia, mișcarea nu poate fi ținută în loc. Și iată ce reprezintă Africa în lume pe plan economic: 56,7% din producția mondială de aur; 98,4% din producția de diamante; 25,9% din producția de aramă; 11% din producția de plumb; 37,6% din producția de magneziu; 38,3% din producția de crom; 80% din producția de cobalt. Bogății vegetale: 76% din producția mondială de ulei de palmier; 22% din producția de arahide; 70% din producția de cacao; 75% din producția de fibre de sabor...

Cînd le eșuează încercările de a întoarce mersul istoriei și de a subjugă din nou popoarele care și-au cîștigat independența, colonialiștii și agenții lor fac o ultimă încercare: ei înarmează mîna criminalilor.

La 26 septembrie 1959, primul ministru al Ceylonului, Bandaranaike, a fost asasinat.

La 7 octombrie, generalul Kassem, conducătorul tinerei Republici Irak, a fost rănit cu gloanțe pe străzile Bagdadului. În Cuba sînt numeroase încercările de a-l asasina pe Fidel Castro.

Colonialiștii se gîndesc astfel să oproască puternica mișcare care destramă planurile și pactele lor agresive.

Mesajul pe care Bandaranaike l-a adresat Festivalului de la Viena răsună astăzi ca un testament: „În lumea de astăzi, atât de frămîntată, există mari posibilități de progres pentru omenire și, de asemenea, posibilități de înrăutățire a situației internaționale. Tineretul poate și trebuie să joace un rol important în eforturile pentru înțelegerea reciprocă ce se dezvoltă tot mai mult și care este atât de necesară pentru a întări atmosfera generală de pace.”

„Colonialiștii nu trebuie să piardă niciodată din vedere faptul că negrii au un spirit copilăresc...” Această părere rasistă este una din maximele pe care Uniunea minieră din Katanga de Sus își bazează politica sa colonialistă. Katanga exportă 80% din producția mondială de cobalt, metal care servește la fabricarea corpurilor bombelor atomice. Uniunea minieră se îmbogățește pe spinarea poporului din Katanga, exploatînd bogățiile teritoriului acestui popor oprimat.

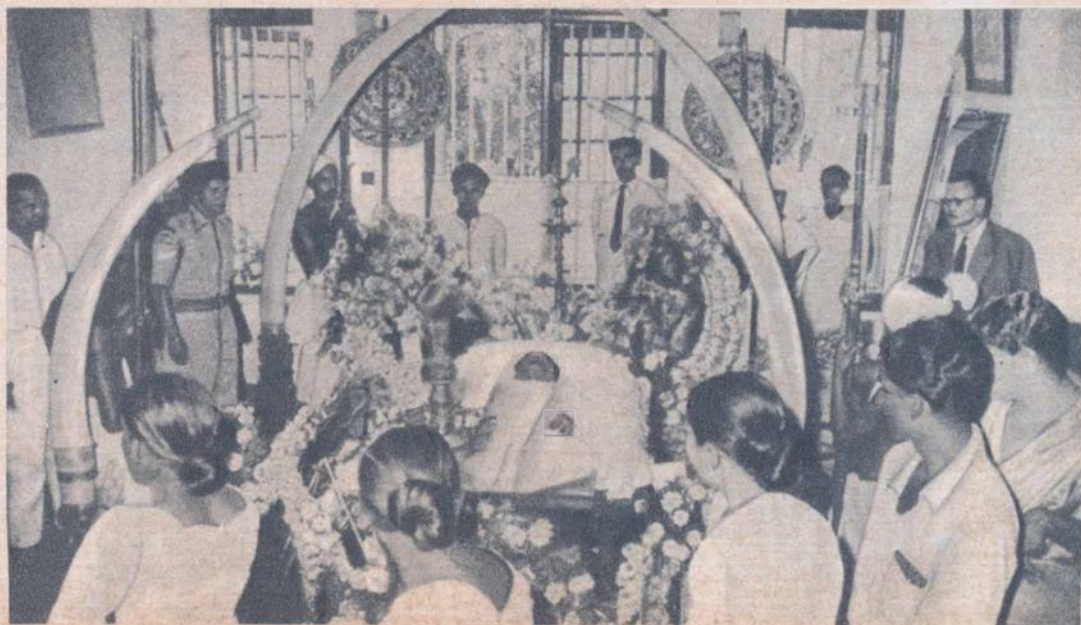
La înmormîntarea primului ministru al Ceylonului, Bandaranaike

În 1914 au existat două state independente în Africa: Etiopia și Liberia.

În prezent, după cîștigarea independenței de către Camerun la 1 ianuarie a. c., există 11 state independente pe acest continent.

La 27 aprilie, Togo trebuie să-și cîștige su-

LUPTELE DE ELIBERARE ȘI

DEZARMAREA

Lupta armată împotriva dictaturilor a căpătat în ultimii ani un elan deosebit în cadrul mișcării de eliberare națională din America Latină. Victoria revoluției din Cuba și a armatei revoluționare de sub conducerea lui Fidel Castro a influențat puternic întreaga mișcare revoluționară latino-americană și a dat un nou imbold luptei armate a forțelor democratice. Pe de altă parte, luptele de partizani, care au jucat un rol important în lupta pentru independență, exprimă în secolul nostru o formă de luptă profund populară, care este legată de amintirea marelui patriot Sandino. Insurecția, marșul insurgenților spre orașe au constituit arma esențială care a dus la victoria revoluției cubane. Dacă experiența nu a fost în întregime nouă, ea a fost, în schimb, victorioasă și posibilitatea de a uni acțiunile insurgenților cu alte forme de luptă este astăzi clară pentru întreaga mișcare de eliberare națională din America Latină.

Puțin timp după victoria cubană s-au făcut simțite acțiunile insurgenților din Sant Domingo, Nicaragua și Paraguay. Umbra verde-măslinie a uniformei partizanilor este o fantomă care tulbură somnul tuturor dictaturilor și lacheilor imperialismului din continentul nostru.

ÎN NOUA SITUAȚIE INTERNAȚIONALĂ

A început o nouă etapă în relațiile internaționale între marile puteri. După un acord reciproc, președintele Hrușciov a vizitat Statele Unite și în fața Organizației Națiunilor Unite a prezentat propunerile istorice de dezarmare generală și controlată. Perspectiva de a elimina definitiv posibilitatea unui nou război a câștigat imediat simpatia maselor de tineret și sprijinul a numeroși conducători. Totuși, în cadrul simpatiei generale, unele voci au lăsat să se întrevadă întrebarea: în ce măsură lupta armată de eliberare națională va fi influențată de dezarmarea generală? Există oare pericolul ca pacea între marile puteri să fie negociată cu prețul luptei armate a popoarelor coloniale și dependente?

Răspunzând la această întrebare, mișcarea democratică de tineret sprijină total și fără nici o rezervă propunerile sovietice de dezarmare. Primul element al răspunsului se bazează pe o apreciere universală, nu regio-

DE ADOLFO RIVERO
secretar al F.M.T.D.

nală, a problemei. De fapt, dezarmarea privește soarta întregii omeniri. În eventualitatea declanșării unui nou război mondial, ar fi vorba de un război deosebit, un război nuclear. În război vor fi atrase nu numai vastele teritorii pe care se vor desfășura luptele, ci și numeroase țări folosite ca baze militare sau având vreo importanță strategică. Nimănui nu-i scapă faptul că imensa capacitate de distrugere a armelor nucleare ar provoca efecte înspăimântătoare în majoritatea țărilor de pe pământ. Pe de altă parte, experiențele au dovedit că otrăvirea radioactivă a atmosferei periclitează din punct de vedere fiziologic organismul generațiilor viitoare. Care ar fi consecințele unui război nuclear în care nici o parte beligerantă nu și-ar cruța potențialul său distructiv în fața pericolului care o amenință? Nu este exagerat când afirmăm că saturația radioactivă a atmosferei ar fi cea mai rea pedeapsă pentru omenirea care n-ar ști să apere pacea. Acesta este motivul fundamental pentru care dezarmarea este o necesitate și o lozincă de luptă din partea tuturor.

DICTATURILE S-AR PRĂBUȘI

Dar acesta nu este singurul motiv. Dezarmarea privește în primul rând statele cu mare potențial militar și printre acestea statele imperialiste. Dezarmarea ar însemna în primul rând suprimarea ajutorului militar pe care statele imperialiste, pentru a supraviețui, îl acordă guvernelor care sînt în slujba lor. Să ne amintim ceea ce spunea Raul Castro când cerea, din Sierra Maestra, oprirea trimeriei de arme dictatorului Batista: „Nu cerem intervenție în treburile interne ale Cubei; cerem să înceteze intervențiile în favoarea dictaturii...”. De fapt, dacă statele imperialiste ar încerca să micșoreze radical trimeria de arme dictatorilor pe care-i protejează, cât de neputincioși ar fi acești dictatori dacă luăm în considerație faptul că chiar susținuți de aceste state ei sînt și acum măturați!

După cum se știe, dictatorii colonialiști și proimperialiști folosesc cea mai mare parte a bugetului național pentru înarmare. În cazul în care s-ar stabili un acord pentru dezarmarea totală, dictaturile ar trebui și ele să sune înarmarea, adică ar fi de-

zarmate în fața urii popoarelor. Nici una n-ar putea supraviețui mult timp. Clasa muncitoare, țărani, studenții, întregul popor au la dispoziție numeroase posibilități de luptă, dintre care și insurecția armată. Dacă mișcările de masă ajung să răstoarne guvernele înarmate pînă în dinți, cum nu ar putea înlătura mica minoritate urită de popor, dezarmată de orice mijloc eficace de represiune?

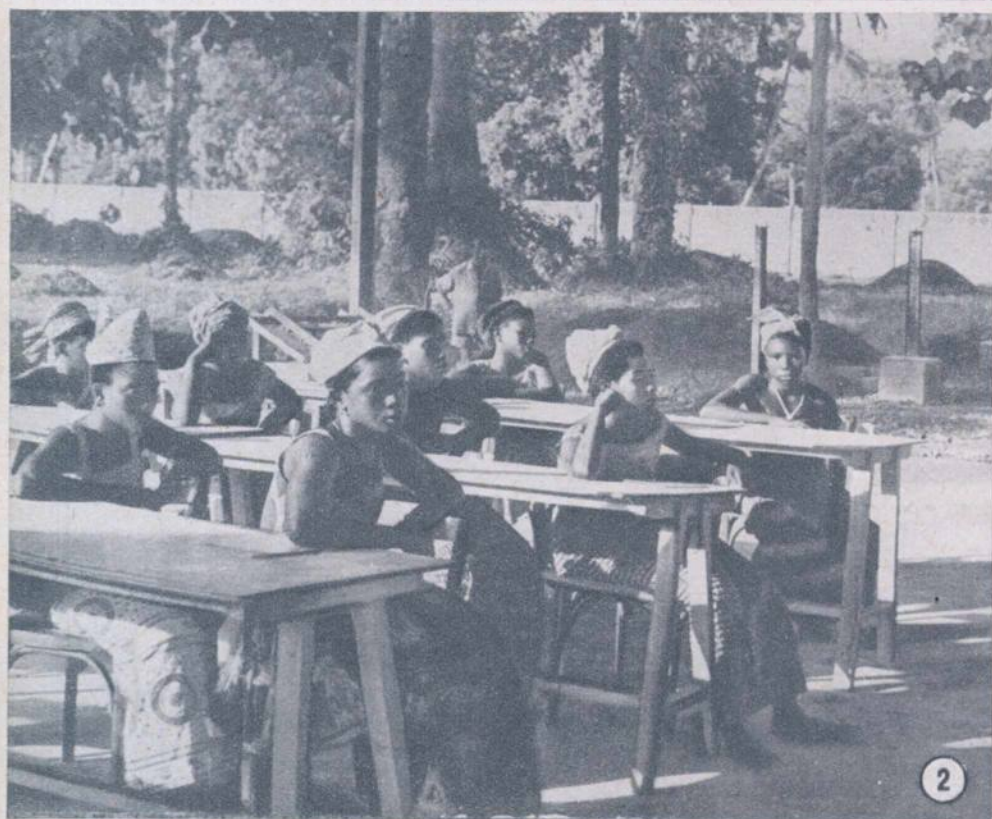
Luptătorii anticolonialiști și antiimperialiști din lumea în-

treagă n-au nici un motiv să se teamă că pacea ar putea fi stabilită cu prețul subjugării lor. Cei mai buni luptători pentru pace au fost totdeauna alături de ei. Pace universală n-ar putea fi o realitate definitivă atîta timp cît există colonialism și imperialism, generatori de războaie. Imperialiștii și colonialiștii sînt aceia care se pronunță pentru o „Algerie franceză” și care alimentează războiul în această țară. Dictatura lui Trujillo continuă crimele împotriva poporului dominican și alimentează războiul. Cine dacă nu dictatura lui Stroessner în Paraguay, „Statul liber asociat” din Puerto Rico, dominația colonială franceză din Camerun, într-un cuvînt regimurile antipopulare, proimperialiste și colonialiste, vor să încătușeze rezistența populară, lupta maselor și insurecția armată reprezentată prin lupta de partizani și care deschid astăzi noi perspective mișcării de eliberare?

Sună clopotul de înmormîntare pentru dictaturi, pentru imperialism și colonialism și va mai suna încă pînă la dispariția lor!

„Umbra verde-măslinie a uniformei partizanilor este o fantomă care tulbură somnul tuturor dictatorilor și lacheilor imperialismului din continentul nostru!”

6

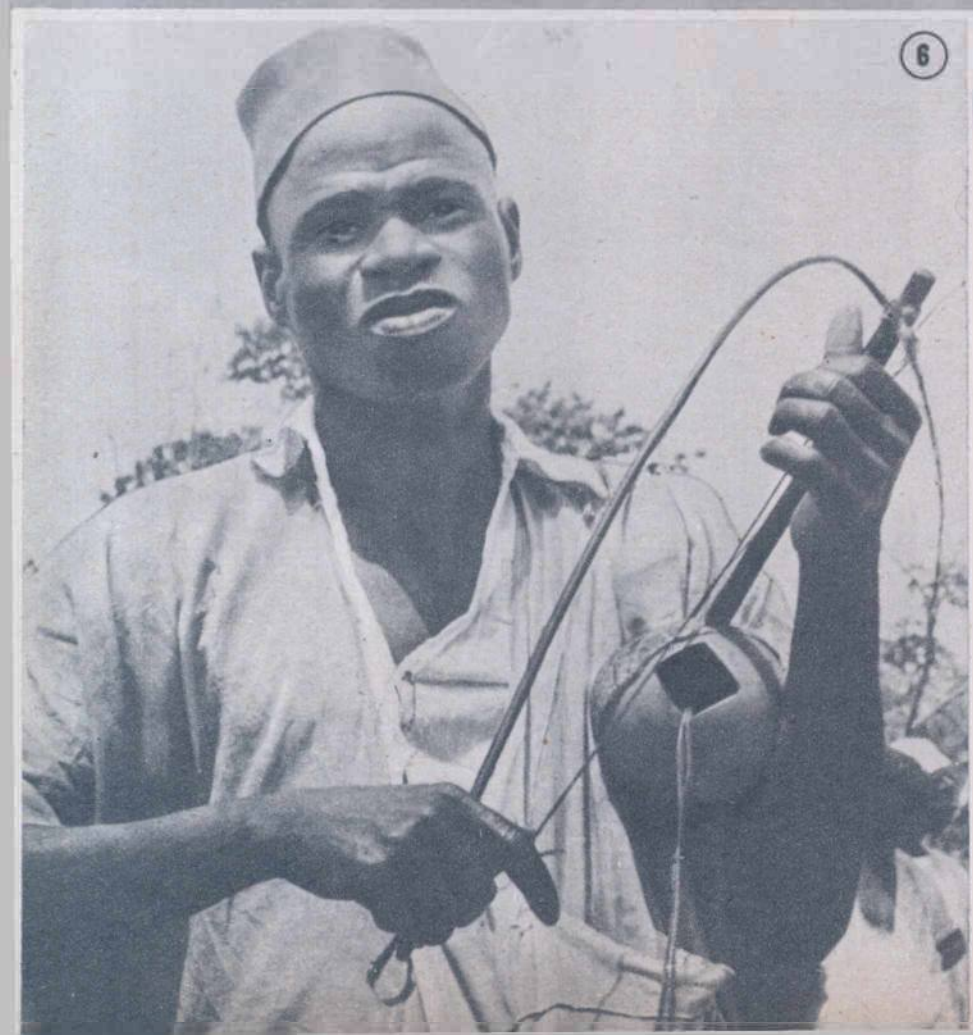

5

GUINEEA

6

Ceea ce se numea „experiența Guineei” nu mai merită acest nume. Trebuie s-o denumim astăzi „reușita Guineei” — atât sînt de importante pe plan intern, cît și pe plan african și mondial succesele tinerei republici.

Cum s-a transformat viața tineretului din Guineea după eliberarea națională? Priviți...

1. Tineretul din Guineea formează brigăzi de muncă, așa-numite brigăzi cu „capital uman”. Tineretul și întreaga populație construiesc drumuri, baraje, diguri. După independență s-au realizat lucrări cu o valoare de 5 miliarde de franci, ceea ce reprezintă aproape întreg bugetul pe care l-a avut Guineea sub regim colonialist (7 miliarde).

2. Fetele învață într-una din școlile deschise după independență. În 60 de ani, în districtul Guecedon, colonialiștii nu construiseră decît 5 școli. Într-un an, locuitorii din Guineea au deschis 25 de școli cu trei clase.

3. Sportul se dezvoltă cu ajutorul profesorilor veniți din țările socialiste. Omenirea progresistă privește cu simpatie tinăra republică africană.

4. Tineretul, viitorul țării, dezvoltă patrimoniul artistic popular.

5. Tinerele erau măritate în trecut, împotriva voinței lor, de la vîrsta de 15 ani; în prezent poligamia este combătută; pentru căsătorie, care nu este permisă înainte de 17 ani, se cere consimțămîntul fetelor. Acum tinerele sînt gata să-și apere noua lor viață cu arma în mînă. Pentru aceasta se instruiesc cu ajutorul armelor-machetă. Armata Guineei însă nu se pregătește pentru agresiuni, ea desțelenește noi cîmpuri pentru țărani. De la 1 noiembrie 1959 pămîntul aparține celor ce-l muncesc.

6. Cîntăreții și muzicanții populari nu mai trăiesc din cerșit. Integrați în comitetele de cartier (în secțiile de artă și cultură), ei cîntă la serbări și primesc 25—30 % din beneficii.

(Fotografiile sînt luate din publicația „Information Guinée”.
Fotografia nr. 6 este realizată de E. Schwab — UNESCO.)

SCRISOARE
DIN ZANZIBAR

ADERĂM LA F.M.T.D.

Am primit din insula Zanzibar, situată în Oceanul Indian, această scrisoare, care n-are nevoie de nici un fel de comentariu:

„Am plăcerea de a solicita, prin această scrisoare, afilierea noastră la organizația dv.

În primul rând, vreau să exprim mulțumirile mele tuturor membrilor F.M.T.D. care au contribuit la formarea acestei organizații, ce luptă pentru menținerea unității, prieteniei și păcii.

Tineretul african din Zanzibar a creat o asociație denumită «Mișcarea tineretului african din Zanzibar». În prezent sînt secretar pentru relații externe și sînt și unul dintre creatorii acestei mișcări. Sîntem hotărîți să contribuim la eliberarea poporului nostru de colonialism și imperialism și să facem să domnească spiritul dreptății în rîndurile poporului.

Zanzibarul este o parte a Africii unde trăiesc o numeroasă populație africană și un număr mic de emigranți veniți din diferite țări ale lumii. Populația africană reprezintă 2/3. Zanzibarul este o colonie engleză de 70 de ani, cînd aici a fost stabilit protectoratul. Deși spunem protectorat, politica engleză se manifestă în țara noastră în toate domeniile. Nu este deci de mirare că africanii suferă de două mari rele: sărăcie și ignoranță. Dacă analizăm domeniul administrației în această țară, vedem că de mai mult de 30 de ani africanii n-au drept la cuvînt în consiliul legislativ, organul care formează guvernul.

Sistemul de învățămînt este dintre cele mai deplorabile. Africanii trăiesc în ignoranță, în timp ce toate înlesnirile și toate privilegiile sînt în mîinile minorității engleze, care ocupă toate posturile în guvern. Dar conștiința politică s-a trezit în inima africanilor; în mo-

mentul în care s-a introdus în țară sistemul alegerilor, africanii au măturat reprezentanții colonialiști din consiliul legislativ, făcînd ca partidul politic african să cîștige majoritatea. Poporul african vrea ca reprezentanții săi să devină conducători în această insulă, pentru a putea elibera masele

LIBERTATE ÎN CONGO!

de dominația colonială. Nu înțelegem să ne răzbunăm, dar vrem să fim liberi pe baza principiilor democratice, adică pe baza majorității. Organizația noastră se bucură de apreciere aci; totuși avem nevoie să învățăm mult pentru a putea munci mai bine. Pentru aceasta, dorim mult să ne afiliem la F.M.T.D.; am putea astfel participa la festivaluri, care oferă atîtea prilejuri pentru schimbul de idei practice. Lozincă noastră este: unitate, libertate, prietenie și pace.

Sîntem siguri că veți ține seamă de greutatea ce le întîmpinăm și de marea noastră nevoie de prietenie internațională. Sperăm să primim din partea dv. cel mai mare ajutor.

Cu sinceritate al dv. în lupta pentru pace,

ADAMS C.S.J.M. MWAKANJUKI
secretar pentru relațiile externe

În marile capitale europene, pe întregul continent, tineretului va sărbători ziua de 24 aprilie ca și întreaga tânăra generație a lumii. Tinerii din țările metropole își vor exprima profunda lor solidaritate cu frații lor din țările coloniale.

În 1885 regele Belgiei, Leopold al II-lea, a declarat că toate „teritoriile neocupate” din Congo erau proprietatea statului independent Congo, adică proprietatea sa personală. În 1891 toate bogățiile din „teritoriile neocupate”, și îndeosebi fildeșul și cauciucul, au fost jefuite.

Mișcarea națională a luat avânt. În 1942 a avut loc o grevă la uzinele din Lumbubashi pentru creșterea salariilor. Armata a tras: 65 de morți. În 1944 a avut loc o grevă la Matadi. În 1945 a avut loc o revoltă la Lualaburg, care a fost reprimată, iar africanii au fost spânzurați de arbori.

Dar mișcarea națională se organizează, și grupuri formate din mai multe triburi, însărcinate cu ajutorul social și mutual, se unesc și creează în 1945 „Asociația din Bakasai”.

Solidaritatea belgiană

În 1954 se creează asociația „Abako”, al cărei obiectiv sînt apărarea și extinderea limbii kikongo. Asociația „Abako” s-a bucurat în curînd de o puternică influență politică: în februarie 1958, în principalele orașe din Congo, candidații „Abako” cîștigă 84% din voturi în alegerile comunale.

În curînd acțiunile revendicative se intensifică, și un activist membru al „Abako”, devenit primar în Dendall, cere într-un discurs alegeri generale și autonomia internă în Congo, în drum spre independență.

În sfîrșit, sărbătorile organizate de autorități cu prilejul aniversării anexării Congoului la Belgia au fost marcate de manifestații de masă împotriva colonialiștilor.

La 4 ianuarie 1959 a început o nouă etapă a mișcării de eliberare congoleze, care s-a soldat la sfîrșitul lunii ianuarie 1960 cu organizarea de tratative între reprezentanții poporului congolez și guvernul belgian.

Mișcarea muncitorească din Belgia s-a ridicat de la început împotriva crimelor colonialismului. În 1914, Partidul Muncitoresc Belgian scria într-una din publicațiile sale: „Sate întregi au fost distruse; indigenilor li s-au tăiat mîinile și picioarele”.

Tineretul în acțiune

Tineretul progresist belgian a sprijinit revendicările poporului din Congo. Au avut loc numeroase acțiuni, au fost adoptate hotărîri, au fost distribuite prospecte, au fost lipite afișe, au fost organizate delegații. Uniunea Tineretului Comunist din Belgia și ziarul său, „l'Avant-Garde”, participă activ la această campanie, al cărei punct culminant a fost mitingul de la Liège din 13 martie 1959, cînd pentru prima oară Uniunea Tineretului Comunist, Tînăra gardă socialistă, Studenții socialiști și Tineretul sindical participă în mod oficial la o manifestație comună. Jules Raskin a declarat în numele tineretului comunist din Belgia:

„Democrații trebuie să acționeze pentru recunoașterea imediată a libertăților politice și sindicale din Congo, pentru retragerea interzicerii organizației «Abako», pentru eliberarea luptătorilor congolezi care sînt încă întemnițați. Trebuie să împiedicăm trimiterea de soldați belgieni în Congo... Tineretul va juca, desigur, rolul său alături de toți democrații pentru a împiedica un război colonial în Congo.”

Conferința de la Bruxelles

În ultimul moment, înainte de a da la tipar aceste rânduri, am primit o veste îmbucurătoare. La 30 iunie va fi acordată independența Congoului Belgian!

Reprezentanții Congoului Belgian au obținut satisfacerea unei serii de revendicări în cadrul conferinței mesei rotunde cu privire la acordarea independenței Congoului Belgian, care și-a desfășurat lucrările la Bruxelles timp de patru săptămîni. În conformitate cu hotărîrile adoptate de conferință, Belgia acceptă să se creeze în perioada de tranziție (de la 20 februarie la 30 iunie — ziua proclamării independenței) un colegiu central și colegii provinciale care vor exercita împreună cu guvernatorul general al Congoului și cu guvernatorii de provincie toate prerogativele puterii care aparțineau acestora pînă în ultimul timp.

Conferința a adoptat o recomandare cu privire la faptul că la alegerile pentru parlamentul congolez și pentru organele provinciale de conducere să participe numai congolezii care au împlinit vârsta de 21 de ani. Alții care trăiesc în Congo și femeile nu vor fi admiși la primele alegeri.

Oricum, colonialiștii au suferit un nou eșec. Lozincă „Libertate în Congo!”, cu care se desfășoară numeroase manifestații pe străzile orașelor belgiene, prinde viață.

PANAMA:

CĂRA-
ȚI-VĂ
ACASĂ!

Așa s-a născut statul Panama: la 5 noiembrie 1903, Departamentul de Stat a telegrafiat consiliului american din provincia columbiană Panama: „Raportați asupra insurecției din Panama”. Consiliul a fost obligat să răspundă: „Insurecția n-a avut încă loc. Urmează în această seară raportul asupra revoluției”. În după-amiaza aceleiași zile, se întîlneau trei consilieri municipali și proclamau libertatea provinciilor Colon și Panama din Columbia, declarîndu-le împreună o republică suverană..

Deodată, nu din întîmplare, desigur, cuirasate din flota americană de război au început să străbată istmul dintr-o parte și din alta și în aceeași zi Washingtonul a anunțat că orice tentativă de a împiedica revoluția se va lovi de împotrivirea lui armată.

După aceasta a fost ușor pentru S.U.A. să obțină un acord cu noua republică. Conform acestui acord, S.U.A. erau considerate proprietarul teritoriului de o parte și de alta a viitorului canal de Panama. Pentru cîteva milioane de dolari pe an, S.U.A. dețin acest drept, folosesc zona canalului după bunul lor plac și primesc 40 milioane de dolari în fiecare an pentru trecerea vapoarelor prin canal.

Salariile americanilor care lucrează în zona canalului sînt de 4 sau 5 ori mai ridicate decît cele ale panamezilor care prestează aceeași muncă. Nici un panamez n-are drept la un post de răspundere. Un muncitor panamez care avea o prietenă americană a fost condamnat pentru aceasta la 50 de ani închisoare, în timp ce doi soldați americani care violaseră o panameză au fost pedepsiți numai cu 30 de zile închisoare.

Dar colonialismul se apropie de sfîrșit și în strîmtora Panama. Poporul din Panama organizează mari manifestații și cere suveranitate pentru canalul construit de el și plătit cu 40.000 de morți. Aproape că nu există zi în care drapelul panamez, purtat de tineri patrioți, să nu fluture în zona canalului. Și noi sîntem convinși că succesul final va fi de partea tinerilor patrioți.

Fotografia noastră arată tineri patrioți din Panama manifestînd împotriva ocupației și bazelor americane din țara lor

unui trecut pe care ocupații străini l-au neglijat sau, mai rău, l-au înăbușit în mod sistematic.

Cultura africană exista înainte de pătrunderea europenilor în acest continent. În Tassili N'Adjer, în sud-estul Saharei, s-au găsit în caverne gravuri remarcabile.

Cu trei mii de ani înaintea erei noastre, civilizația africană a făcut progrese care pot fi comparate cu civilizațiile din Orientul Apropiat sau cu civilizațiile din jurul Mediteranei. Este în special aci cazul să amintim civilizația kușită, cu regatele din Napate și Méroé.

Pigmeii din Africa Centrală, boșimani din deșertul Kalahari, hotenotoșii au elaborat sistemul nou de viață adaptat la tropice. Cunoșteau turnarea aramei pentru arme, confecționarea de instrumente primitive.

La începutul erei noastre, în sudul continentului se extrăgea, se turna și se transforma fierul.

Cercetările actuale în direcția etnologiei (studiul limbilor, al instituțiilor, al istoriei orale), a arheologiei (se găsesc uneori urme prețioase), a istoriei (studierea documentelor scrise) sînt tot mai active.

Ne aflăm în fața unor bogății fabuloase. De exemplu, sînt pe cale de descifrare 1.500 de documente inedite, provenind din bibliotecile din Gao, Lisabona și Vatican.

Pe coasta de răsărit a Africii s-au descoperit în 1955 importante cantități de porțelan chinezesc și se evocă marile centre comerciale care se întindeau pe țărmul Oceanului Indian, din Somalia pînă în Mozambic, și prin care se schimbau mărfuri cu Arabia și cu îndepărtata Asie. În Tanganika există un centru, Kilva, care se întinde pe mai mult de 1 km și jumătate. Au fost descoperite ruine pe acest loc. S-a redactat o listă a acestor așezări medievale și în apropierea portului Malindi, în Kenya, au fost scoase la lumină urmele cetății Gedi, care datează din evul mediu.

Vechiul oraș Kumbi-Saleh, care era probabil capitala Ghanei în evul mediu, a fost literalmente scos din pămînt. Ruinele lui se întind pe o suprafață de 1 km². Era înconjurat de două cimitire.

Într-o regiune care se află dincolo de Limpopo, în Rhodestia de sud, se află ruinele cetății Zimbrabue — cea mare —, fosta capitală a unui puternic stat african, ruine foarte bine conservate, dar pe care aventurierii europeni le-au jefuit de bijuterii, de pietrele prețioase, transformînd în lingouri aceste mărturii despre civilizația cetății Zimbrabue. Dar, în afară de zidurile înalte de 10 m, groase de 7 m, rămîn încă numeroase urme pe care arheologii le scot la lumină. Au fost descoperite vechi mine de aramă, aur, cositor și de fier, care aruncă o nouă lumină asupra civilizației metalelor existente în aceste cetăți. Se reconstituie, de asemenea,

pas cu pas istoria gloriosului regat al lui Benin, care a existat în evul mediu în Nigeria de astăzi și care întreținea relații comerciale cu Etiopia și cu statele din Europa, printre care Danemarca. Există descrieri frumoase ale acestei civilizații remarcabile în plină pădure tropicală, a cărei capitală era construită pe un teritoriu de 5 km lungime, înconjurat de un zid de pămînt și de un șanț străbătut de numeroase drumuri drepte.

Nu putem uita, în această succintă trecere în revistă a trecutului african, ceea ce scria pe la 1490 în legătură cu Tombuctu, capitala imperiului Gao, Jean Léon Africanul, născut la Grenada, cunoscut mai bine sub numele de El-Hasan-Ibn Muhammed el Wazzan:

„La Tombuctu există numeroși judecători, doctori și preoți, care sînt numiți toți de rege. Acesta înconjoară cu multe onoruri pe oamenii de știință. Numeroase cărți manuscrise importate sînt puse în vînzare și comerțul cu cartea este mai dezvoltat decît oriicare altul.“

Jean Suret Canale, eminent specialist francez în domeniul istoriei Africii, amintește într-o lucrare recentă existența unor vaste imperii medievale în Africa, Ghana, Mali, Gao, Bornu, cetățile Hausa etc. El scrie: „Legenda a păstrat în amintirea poporului numele lui Sundiata, întemeietorul imperiului Mali, care ocupă un loc analog cu cel al lui Carol cel Mare din «chansons de geste»“.

Exploatarea și vînzarea negrilor, organizate de europeni cu complicitatea potențailor locali, au dat o lovitură grea Africii. Doctorul W.E.B. du Bois, negru african, consideră că la cei 15 sau 20 milioane de africani deportați în America trebuie să adăugăm 5 milioane de oameni uciși în Africa sau înecați în mare. Au fost sacrificate elementele cele mai viguroase, cele mai tinere. În sfîrșit, procedeele stăpînitor de sclavi, deși prezentate adeseori într-o lumină roză de colonialiști, au fost atroce. Un ofițer relatează în felul următor prinderea negrilor la Sikasso:

„După asediu... se dă ordinul de jefuire. Toți sînt prinși sau uciși. Toți captivii, cca. 4.000, sînt adunați în adevărate turme... Apoi la drum. Fiecare european a primit o femeie, la alegere... Drumul la întoarcere e de cea. 40 km. Copiii și toți aceia care sînt obosiți sînt uciși cu lovituri de pat de pușcă și de baionete... Cadavrele erau lăsate la marginea drumului. O femeie a fost găsită amorțită. Este însărcinată. Este împinsă cu lovituri de pat de pușcă. Naște în picioare, mergînd, și e silită să arunce copilul fără să se întoarcă să vadă dacă era băiat sau fată.“

Așa era subjugația Africa...

Astăzi suflul măreț al independenței flutură pe continentul întreg. Se ivesc state noi și dacă aceste state poartă numele imperiilor dispărute, Ghana, Mali, aceasta se datorește dorinței de a arăta prin existența lor legătura cu tradițiile din trecut ale avansatei civilizații din acest continent care renaște în zilele noastre.

PAUL LAMBERZ

P

rimii exploratori care s-au aventurat în largul coastelor africane nu îndrăzneau să acosteze. Circulau legende îngrozitoare despre acest continent misterios. Se spunea că orice alb care se atinge de pămînt devine negru și că lîngă ecuator apa fierbe.

Acum, cînd teritoriile necunoscute sînt din ce în ce mai mici pe continentul african, este oare el mai cunoscut în lume?

Se știe oare că aportul popoarelor africane la civilizația mondială nu se reduce la operele de artă, la lucrările sculptate în lemn, la fildeşuri, la bronzuri și la aur gravat?

Se știe oare că aceste lucrări de artă nu sînt produsul neantului, ci reflectă o realitate socială și politică?

Cîștigarea independenței de către milioane de africani dă posibilitatea revalorificării

AFRICA
RENAȘTE

LA CENTENARUL NAȘTERII

Răsfoind volumele de „Opere” ale lui Cehov
apărute în „E.S.P.L.A. - Cartea rusă”

Sărbătorim anul acesta o sută de ani de la nașterea genialului scriitor rus Anton Pavlovici Cehov. De multă vreme, Cehov a fost îndrăgit la noi de cititorii tineri și vîrstnici, care s-au obișnuit să privească înca o dată, înainte de a închide cartea, fotografia scriitorului de pe coperta. Chipul lui blînd și înțelegător, ochii lui adînci și inteligenți. Cehov a fost și rămîne un mare prieten al oamenilor care întotdeauna vor avea nevoie de statul și îndemnul lui, de zîmbetul lui modest și în același timp ne-crușător față de ticăloșie și meschinărie.

Pătrunzînd în literatură, Cehov a adus de tînar o deosebit de bogată observație asupra vieții, o zonă nouă de investigație pe care a studiat-o de-a lungul anilor tot mai profund și mai lucid. Lumea lui Cehov este lumea oamenilor mărungi și necăjiți, lumea celor ce se zbat pradă grijilor de toate zilele, pradă inumanului mecanism de exploatare și idiotizare a omului care se numea statul țarist. Departe însă de Cehov intenția de a fi obiectivist și rece, de a judeca cu aceeași asprime pe toți eroii săi, de a fi un indiferent și pesimist incorrigibil, după cum încerca să-i falsifice personalitatea și mesajul literar critica burgheză, incapabilă să pătrundă adevărata esență a operei sale.

Dimpotrivă, în universul său literar, Cehov împărțea cu severitate, dar și cu delicatețe dreptatea: iubea și compătimea pe unii și îi disprețuia pe alții, se arăta pe deplin nemulțumit de starea de lucruri din Rusia țaristă și dădea glas simțămintelor celor mai adînci ale poporului, care aștepta o schimbare revoluționară. Prin opera sa de demascare a ceea ce era trivial și înapoiat în lumea vremurilor sale, de slăvire a trăsăturilor nobile ale omului, Cehov, deși nu s-a apropiat îndeajuns de concepția revoluționară marxistă, a contribuit în felul său la pregătirea poporului pentru vremurile minunate care se apropiau, vremuri pe care le-a bănuțit și prevestit.

Exceptional de talentatul om care a fost Anton Pavlovici Cehov a trecut prin sita viziunii sale artistice o cantitate uriașă de personaje și situații și, cu precizia de diagnosticare a medicului din el, a stabilit ficcărui trăsăturile de caracter, împărțind de o parte pe oamenii cinstiți și buni și de cealaltă parte pe profitori și exploatatori, pe cei nevrednici să intre în lumea nouă pe care o dorea și aștepta și pe care, din păcate, n-a mai apucat-o, răpus de boală în 1904.

Cehov a urit și demascat în opera lui pe vătăfii ticăloși ai vechii orînduirii, ca polițistul Ociumelov („Cameleonul”), jandarmul Prișibeov, pe desfrînatul milionar Piatigorov („Masca”), pe funcționarul lingușitor care a murit de groază că strănutase în chelia superiorului său administrativ, pe senilul intelectual Kovrin, care-și caută scăparea din mediocritate în halucinațiile sale mistice („Călugarul negru”), pe caraghioasa de Ranievskaia, cea care nu știa decît să distrugă ceea ce era frumos și viu în jurul ei, ducînd la pieire admirabila „livadă cu vișini”.

În același timp, Cehov a luat apărarea celor umiliți și obidiți, ca orfanul Iegorușka („Stepa”), ca fetița-dădacă din „De-aș putea să dorm”, ca birjarul Iona care n-are nici măcar cu cine împărți durerea pentru moartea fiului său („Mărturisiri zadarnice”), ca doctorul Dîmov („Zvăpăinta”), care și-a pierdut viața încercînd să salveze pe aceea a unui copil bolnav de anghină difterică.

În monumentală sa creație „Salonul nr. 6”, Cehov a dat o imagine zguduitoare a închisorii de popoare care era Rusia țaristă, a orînduirii beicnice și ostile poporului și luminii care domnea acolo. Dar în mijlocul mizeriei și ticăloșiei, Cehov nu și-a pierdut speranța și a grațit prin gura unuia din cei mai neliciti eroi ai „Salonului nr. 6”, Ivan Dimitrievici Gromov, care spunea plin de încredere: „Vor răsări zorile unei vieți noi, va triumfa adevărul, și pe ulița noastră va fi sărbătoare! Eu nu voi ajunge vremurile acestea, voi muri, dar în schimb strănepoții altora le vor apuca. Îți felicit din tot sufletul și mă bucur, mă bucur pentru ei!”

Cehov a condamnat cu asprime pe cei care așteptau cu mîinile înercîșate o viață mai bună, mulțumindu-se să pâlăvrăgească și să se complacă în mediul ticălos în care se aflau, și a faurit și eroi care, opuși acestora, încearcă să facă binele, se apropie de adevăr, fiecare după puterile lui: Nadea din „Logodnica”, Anea din „Livada cu vișini”, doctorul Astrov din „Unchiul Vanea”, care îngrijea pe țărani săraci și slăvilele degradarea pămînturilor prin plantarea de păduri, simbol plin de forță al vieții fericite pe care o dorea poporului său. Cît de frumos rasuna de pildă, cuvintele doctorului Astrov: „Cînd trec pe lîngă pădurile țărănilor pe care le-am scăpat de la fâlere sau cînd auz freamătul lăstarîșului sădit cu mîinile mele simt că și clima e puțințel în stăpînirea mea și că dacă peste o mie de ani omul va fi fericit cît de cît, asta și mie mi se va datora”.

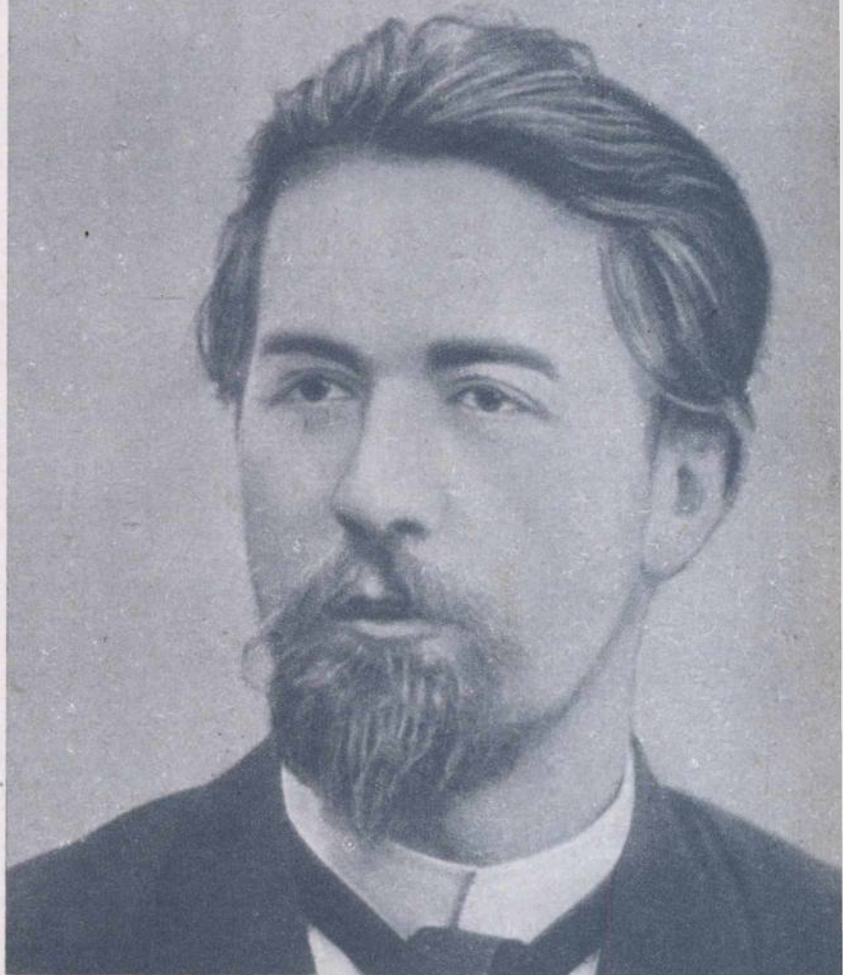
Visul doctorului Astrov, visul lui Cehov, s-a împlinit cu mult mai de vreme decît bănuiau ei, în propria lor țară în care poporul, în frunte cu comuniștii, a rupt lanțul greu al exploatării și a faurit o viață atît de frumoasă cum nici n-au îndrăznit să viseze ei.

În țara noastră, Cehov a fost îndrăgit de oamenii simpli înca în timpul vieții sale, cînd lucrări de-ale lui au fost traduse și publicate și la noi. mulți scriitori de-ai noștri fiind influențați în opera lor de personalitatea marelui artist al cuvîntului. Astăzi, cînd trăim zilele minunate ale construcției socialismului, îl prețuim și mai mult pe A. P. Cehov ca pe un vestitor înflăcărat al vremurilor luminoase contemporane. Tocmai de aceea sărbătorim cu atîta dragoste centenarul nașterii lui Cehov.

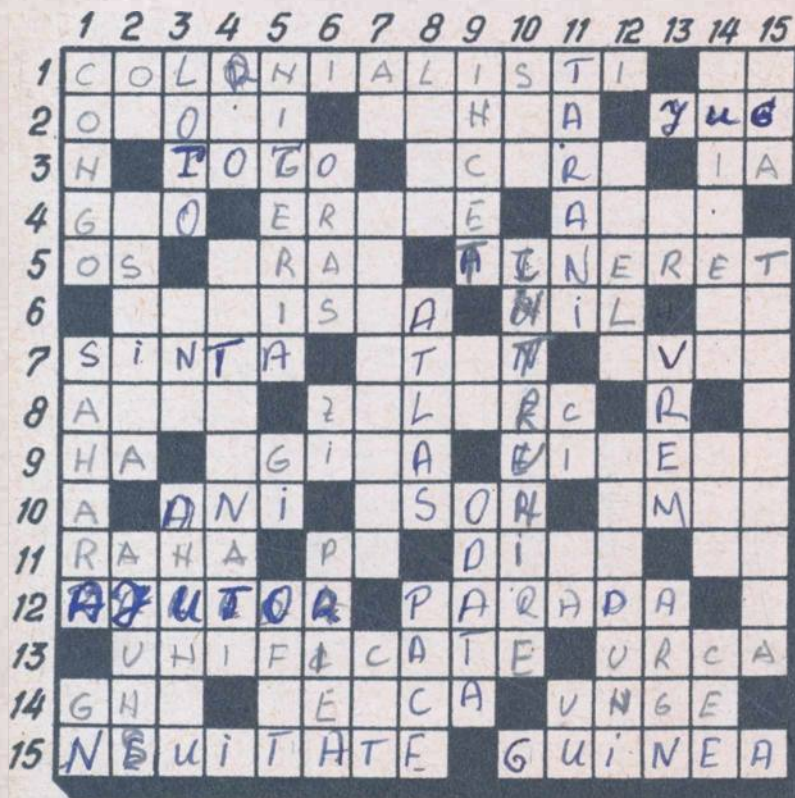
B. DUMITRESCU

A. P.

CEHOV

JOS COLONIALISMUL!

ORIZONTAL:

1) Existența lor reprezintă rușinea secolului al XX-lea — În Tanganica!
 2) Atrocitățile săvârșite de colonialiști în țările subjugate — Colonia engleză africană din apropierea lacului Victoria — Pe cel colonial îl scutură prin luptă popoarele Asiei, Africii și Americii Latine; 3) Teritoriul african căruia îi va expira în aprilie 1960 termenul de tutelă a Franței — Țină capitală a unui nou stat în care s-a ținut în 1958 prima conferință a popoarelor Africii — Primește! 4) Prefix... pământesc — Liste de greșeli — Golf în estul Africii; 5) Ciolan — Locuitor din nordul Africii — Sărbătorește în întreaga lume ziua de 24 Aprilie, Zi de luptă împotriva colonialismului, pentru coexistență pașnică și independența națională; 6) Țară care a găzduit în acest an cea de-a II-a Conferință a popoarelor Africii — Fluviu cu lungimea de 6.671 km — Pronume; 7) Golf în nordul Africii — Sudan, Ghana, Irak sau Cuba — Strășnic; 8) Macagiu — Cotidian; 9) Hectar — Insulă grecească — Țară eliberată de plaga colonialismului; 10) 1917, 1945, 1960... — Acompaniament — Suferință (fig.); 11) Leziune — Asia reprezentată într-un monoverb — Retor grec — Cui fără cap! 12) F.M.T.D. îl acordă din fondul internațional de solidaritate tineretului din colonii și din țările care au devenit de curând independente — Defilare; 13) Întreaga omenire de pe glob, iubitoare de pace și înțelegere — A se înălța pe vârful piramidei; 14) Verb care reprezintă dorința atât a coreenilor cât și a vietnamezilor în interesul integrității teritoriului lor național — Întunecoasă — A gresa; 15) Zilele proclamării independenței în viața popoarelor eliberate de sub colonialism — Colonie africană vecină cu Congo.

VERTICAL:

1) Teritoriu colonial din centrul Africii — Parte a Africii în care a avut loc explozia bombei atomice franceze, în luna februarie a. c. — În Guinea! 2) La intrarea în Oran! — În partea de răsărit — Sosit; 3) Numere cu câștig! — Aversiunea firească a popoarelor subjugate față de dominația colonialistă — Precizat; 4) Rio de ..., ținut în vestul Africii — Călită; 5) Țară de 35 milioane de locuitori a cărei independență va fi proclamată în octombrie 1960 — Gh. Ionescu — Slavă; 6) Cairo, Alger sau Monrovia — 24 Aprilie! — Simbolizează avânt, libertate, progres (pl.); 7) În Dakar! — Vechea denumire a Etiopiei — La biliard; 8) Contingent — Munți în Maroc — Năzuința fierbinte a tuturor popoarelor lumii; 9) Domol — Diviziune de timp — Cândva; 10) Distinge — Aceea de la

Paris la nivel înalt; 11) Locuitori ai satelor — Constantin Ionescu — Diftong — Mijlocul unei luni! 12) Roman de Ibrăileanu — Localitate din Indonezia unde s-a ținut în 1956 conferința afro-asiatică a studenților, care a propus sărbătorirea zilei de 24 Aprilie în fiecare an ca sărbătoarea luptei anticolonialiste; 13) În Algeria! — „Noi pace...”, cântec de compozitorul sovietic Tulikov — Corabia argonautilor; 14) Succesele dobândite numai în timp de un an de această țină țară se reflectă puternic asupra întregii Africi Negre — Republica Arabă Unită — Pronume; 15) Titlu oriental — O țară africană încă subjugată de colonialismul englez.

BRIGAZI vtemiste de
munca pasivă

CRİPTOGRAMĂ

(7,8,2,5,10)

Pornind dintr-un colț și urmând săritura calului de la jocul de șah, veți găsi o importantă formă de participare a tineretului din R.P.R. la marea operă de construire a socializmului.

D	I	E	Z	C	O	S
D	I	A	T	T	A	N
C	A					I
U	E	R	T	E	U	G
B	A	T	M	I	R	M

DEZLEGAREA JOCURILOR DIN NUMĂRUL TRECUT

LITERATURA

ORIZONTAL: 1) Epicur — Omar; 2) Papadat — Irina; 3) In — Neculce — Ul; 4) Cnut — Înălțimi; 5) Burns — Ei — Am; 6) Emi — Oe — Nana; 7) Teclu — Decont; 8) Ri — Stina — Tip; 9) Minos — Stagiari; 10) Eminescu — A.P.; 11) Ne — Aaa — Renard; 12) Aed — Umland — Az.

VERTICAL: 1) Epictet — Mena; 2) Pann — Merimes; 3) Ip — Ubicini; 4) Cantu — Ona; 5) Ude — Rousseau;

6) Racine — Șah; 7) Tuns — Disc; 8) La — Ventura; 9) Micle — Caa — En; 10) Armino — Gand; 11) Ri — Antipa; 12) Numantia — Ra; 13) Hailima — Predo.

JOC AFRICAN

1) Accra; 2) Somalia; 3) Bab-El-Mandeb; 4) Liberia; 5) Maroc; 6) Yaounda; 7) Guineea.

1—II Camerun.

CARTE DE VIZITĂ

Sondor — Craiova.

FABRICA
„NICOS BELOIANNIS”
 TIMIȘOARA

produce
ÎNCĂLTĂMINTE
 PENTRU BĂRBAȚI ȘI COPII

de bună calitate

INTR-UN SORTIMENT BOGAT DE MODELE ȘI CULORI

Căstiqătorii

CONCURSULUI NOSTRU DE FOTOGRAFII—1959

CINE
VREA
ȘA
CORES-
PON-
DEZE
CU
NOI?

ASOKE KUMAR DASS, 288 GOPAL LAL TAGORE RD., CALCUTTA 36, INDIA; în limba engleză, cu toate țările, despre timbre, cărți poștale, reviste și ziare.

PRETI GIOVANNI, RAVENNA, VIA G. B. BASSI 23, ITALIA; pe teme diferite, în limba italiană.

MONIKA MÜLLER, POTSDAM A.B.F., HEGELALCE 30, R.D.G.; studentă la facultatea muncitorească, în limbile germană, engleză sau rusă, pe teme diferite.

BODO MIHALY TISZALÖK, KÖLCSEY u. 1, R.P. UNGARĂ; în limbile engleză, franceză, pe teme diferite.

R. K. KASHIVE, OLD LODGE, COMMERCIAL ROAD, NAGPUR (B.S.), INDIA; 17 ani, despre timbre și cărți poștale.

JOHN APPIAH, P.O. BOX 46, BIBIANI, GHANA; în limba engleză, despre timbre, cărți poștale, sport, reviste.

TURKI ABDULAMIR, IRAK-BAGDAD, ÉCOLE DES BEAUX ARTS; în limbile engleză, rusă și arabă.

BRANDO LIM, 35-S, CHOR SIN KHENG ROAD, AYER I TAM, PENANG, MALAYA; 22 de ani, despre timbre, cărți poștale, reviste.

HELMOLD CHRISTIANSEN, 24 A HAMBURG 43, EULENKAMP, 47 A, R.F.G.; pe teme diferite, în limba germană.

THÄLMANNSTR. 4, R.D.G.; în limbile germană, engleză, franceză și rusă, despre sport, filatelie, politică.

KORRESPONDENZ-ZIRKEL, POLYTECHNISCHE OBERSCHULE, RUDOLFSTADT/SCHWARZA; 20 de tineri și tinere doresc să corespundă cu tineri din toate țările, în limbile engleză și germană, pe teme diferite.

SZABÓ GYÖNGYI, OROSHÁZA, SZIKHÁT 27, R. P. UNGARĂ; 18 ani, despre timbre, reviste și cărți poștale, cu toate țările, în limba maghiară.

DIPANKAR SINHA, C/O B.M. MAHA'NTA (ADVOCATE) CHATTERJIS HOUSE, PANBAZAR, GAUHATI, INDIA; 21 de ani, în limba engleză, despre timbre, filme și literatură.

VIRENDER KUMAR ARORA, 165 INDIAN SCHOOL OF MINES & APPLIED GEOLOGY, DHANBAD, INDIA; 20 de ani, în limba engleză, despre sport, călătoriile și cărți poștale:

TENG CHUNG-LI, 13 TUNG-FAN SHUI-MO HUTUNG, PEKIN, R.P. CHINEZĂ; în limba engleză, despre timbre și cărți poștale.

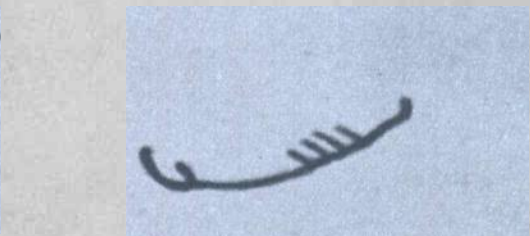
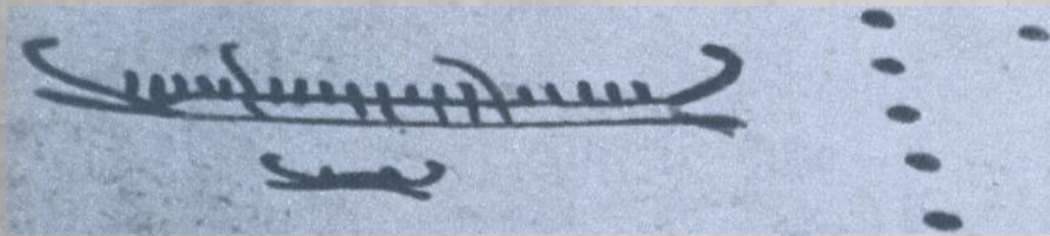
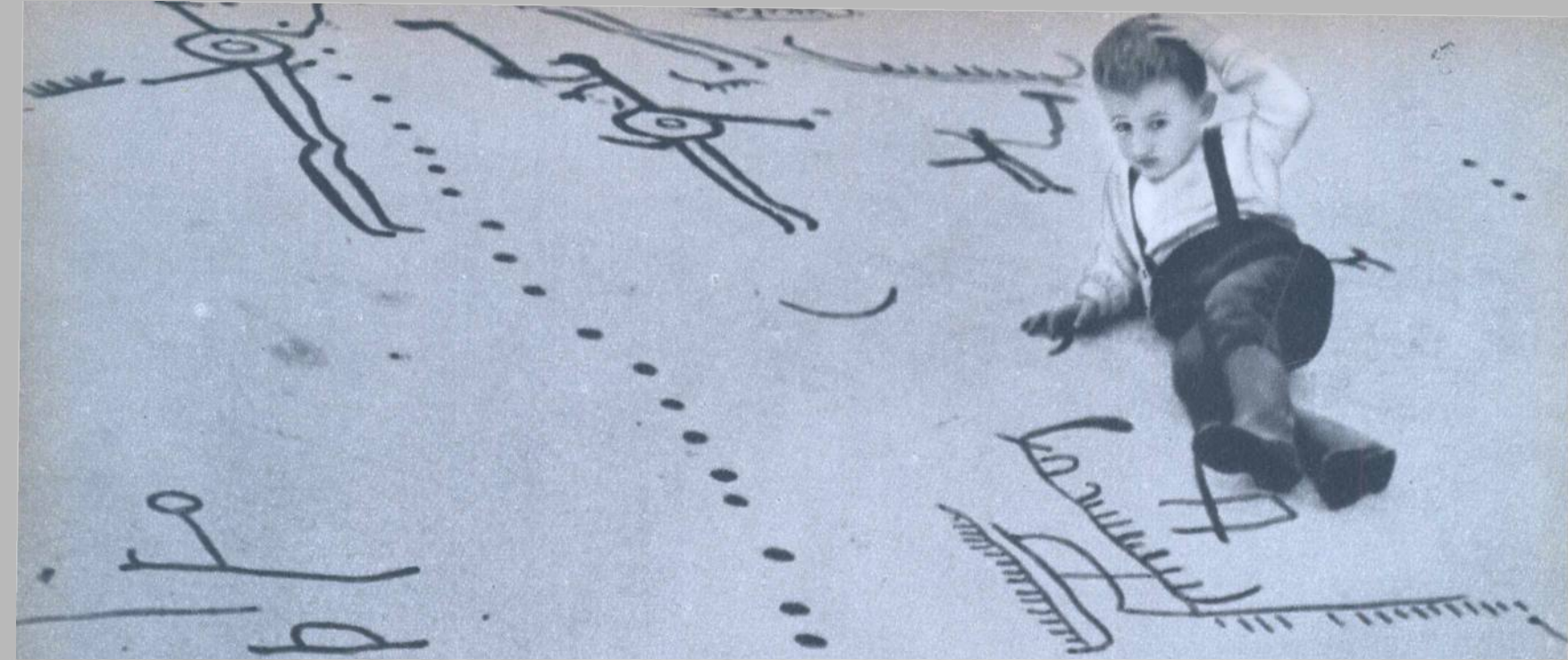
C. DUNN, 8 LANTANA ST. CLAYTON VICTORIA, AUSTRALIA; 26 de ani, despre timbre și cărți poștale, în limba engleză.

TASSO EICHLER, WITGENSDORF/BEI KARL-MARXSTADT, OBERE HAUPTSTRASSE 31, R.D.G.; în limbile germană, engleză și rusă, despre filatelie și sport.

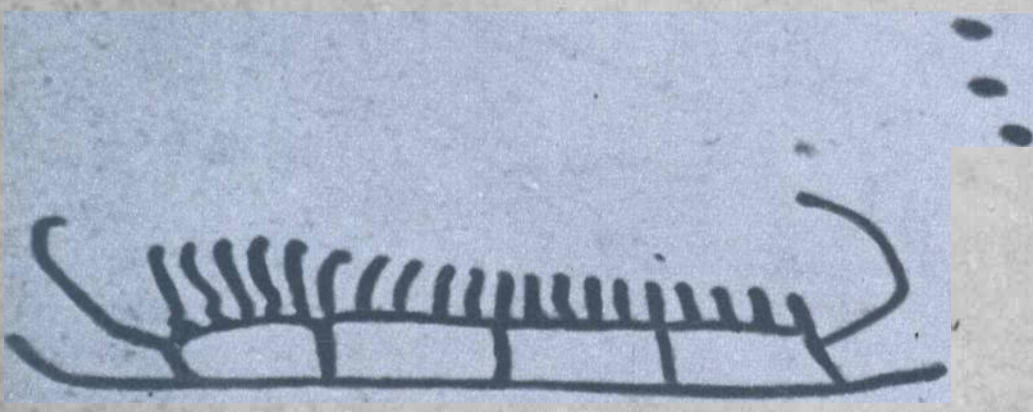
IOSEF SPEVACEK, VILLANIHO 737/II SUSICE, R. CEHOSLOVACĂ; 18 ani, în limbile engleză, rusă, cehă și slovacă, despre timbre, reviste, cărți poștale, biologie și geografie.

TÖLNAY ISTVÁN, BUDAPEST I, ISKOLA U. 14 I/3, R.P. UNGARĂ; în limbile germană și maghiară, despre etichete de pe cutiile de chibrituri.

SZABÓ GYULA, BUDAPEST V, SZABADSÁG TER 7 1/2 EM. 33, R.P. UNGARĂ; în limbile germană și franceză, pe teme diferite.

A MERITAT PREMIUL I

Această fotografie a obținut premiul I la concursul nostru din 1959. Ea a fost realizată de H. Holmstadt din Johanneshov (Suedia). Desenele pe care acest copil le-a făcut pe un trotuar și acum le admiră reproduc gravuri vechi de mil de ani, din timpul vikingilor.
Autorul acestei fotografii, cărui îi adresăm cele mai vii felicitări, va primi un aparat fotografic cu marca „Pentacon”.

